

ลมโบก

ป้าวแพรไปทั่วค่ายตั้งสายลมร้อน เธอกำลังมาแล้ว ทักษะของเธอกำลังยกมา เธอกำลังเร่งรุดลงใต้ไปยันไค เพื่อเผาเมืองให้ราบคาบและเข่นฆ่าชาวเมืองให้สิ้น ส่วนเราก็กำลังขึ้นเหนือไปประจันหน้ากับเธอ

เจ้าบ่บได้ยีนมาจากดึก สตรอร์ว ซึ่งได้ยีนมาจากเฒ่าบิลล์ โบน ซึ่งได้ยีนมาจากชาวเพนทอสชื่อไมริโอ ไมราคิส ซึ่งมีลูกพี่ลูกน้องที่รับใช้เจ้าชายผ้าซีร์ว ในฐานะเด็กกรินเหล่า “คอยได้ยีนมาจากในกระโจมบัญชาการ จากปากของเด็กโกเองเลย” ดึก สตรอร์ว ยืนกราน “เราจะออกเดินทัพก่อนหมดวัน คอยดูสิ”

อย่างน้อยนั้นก็ปรากฏว่าเป็นจริง คำสั่งลงมาจากเจ้าชายผ้าซีร์ว ผ่านทางหัวหน้าหมู่และทหารผู้ช่วย ให้รื้อกระโจม ขนของขึ้นหลังล้อ ใส่อานม้า เราจะเดินทัพไปยันไคตอนฟ้าสาง “ไม่ใช่ว่าไอ้พวกช่วยยันไคจะอยากให้เราเข้าไปในนครสี่เหลี่ยมของมัน แล้วไปป่วนเบียดมกลิ่นลูกสาวพวกมันหรอก” แบ็กก็ทำนาย เขาเป็นพลหน้าไม้ตาเหล่ชาวมิร์ ที่ชื่อแปลว่า ภู “เราจะไปเอาเสบียงในยันไค อาจจะมีตัวใหม่ด้วย แล้วจากนั้นก็จะมีรีนต่อเพื่อตั้งระบากับราชาสีม่วง เพราะฉะนั้นก็กระโดดให้ไวเลย เจ้าบ่บ แล้วก็กลับมาของนายเจ้าให้ดีด้วย เขาอาจจะต้องใช้มันเร็วๆ นี้”

ในดอร์น เควินทิน มาร์เทล เป็นเจ้าชาย ไนโวลแลนทิสเป็นคนของพ่อค้า แต่ที่ชายฝั่งอ่าวพ่อค้าทาส เขาเป็นแค่กบ อัศวินฝึกหัดของอัศวินชาวดอร์น หัวล้านตัวโต ซึ่งพวกนักดาบรับจ้างเรียกว่ากรินกัตส์ สมาชิกกลุ่มลมโบกใช้ชื่อตัวตามต้องการ และเปลี่ยนตามอำเภอใจ พวกนั้นยึดเยียดชื่อ กบ ให้เขา

เพราะเขากระโดดได้รวดเร็วยิ่งนักเมื่อที่เบ้มตะโกนออกคำสั่ง

แม้แต่ผู้บัญชาการของกลุ่มลมโบกก็ยังเก็บงำชื่อที่แท้จริงของตนเองไว้
คณะอิสระบางกลุ่มถือกำเนิดขึ้นในช่วงศตวรรษแห่งโลหิตและความโกลาหล
อลหม่าน ซึ่งเกิดขึ้นตามหลังจากหายนะแห่งวาลีเรีย บางกลุ่มก็ก่อตั้งขึ้นเมื่อวาน
และจะหายวับไปในวันรุ่งขึ้น กลุ่มลมโบกมีอายุย้อนหลังกลับไปสามสิบปี
และรู้จักผู้บัญชาการเพียงคนเดียวเท่านั้น เขาเป็นชายสูงศักดิ์ชาวเพนทอส
ผู้มีดวงตาเศร้าสร้อย พุดจาหนุ่มนวล ซึ่งผู้คนเรียกว่าเจ้าชายผ้าซีร์ว เรือนผม
และเสื้อเกราะโซ่ถักของเขาเป็นสีเทาเงิน แต่ผ้าคลุมไหล่กระรุงกระริงของเขา
ทำจากผ้าหาลากสี ทั้งน้ำเงิน เทา ม่วง แดง ทอง เขียว แดงอมม่วง แดง
เลือดนก และฟ้าสด ซึ่งล้วนซีดจางไปเพราะแสงแดด ตามที่ดิก สตรอร์ว
เล่า นั้น เมื่อเจ้าชายผ้าซีร์วอายุได้สี่สิบสามปี เหล่าบัณฑิตแห่งเพนทอสได้เลือก
เขาเป็นเจ้าชายองค์ใหม่ เพียงไม่กี่ชั่วโมงหลังจากที่ตัดหัวเจ้าชายองค์เก่า แต่เขา
กลับรัดเข็มขัดดาบ ขึ้นขี่ม้าตัวโปรด แล้วหนีไปยังดินแดนพิพาทแทนโดย
ไม่หวนกลับไปอีกเลย เขาเคยขี่ม้าไปกับกลุ่มลูกชายรอง, โล่เหล็ก และคนของ
หญิงพรหมจรรย์ จากนั้นจึงรวมกลุ่มกับพี่น้องร่วมรบห้าคนเพื่อก่อตั้งกลุ่ม
ลมโบกขึ้น ในบรรดาผู้ก่อตั้งทั้งหมด มีเพียงเขาเท่านั้นที่ยังมีชีวิตรอด

เจ้ากบไม่มีความคิดว่ามีเรื่องใดที่เป็นเรื่องจริงบ้างหรือเปล่า นับแต่สมัคร
เข้าร่วมกับกลุ่มลมโบกในไวแลนทิส เขาได้เห็นเจ้าชายผ้าซีร์วแค่จากไกลๆ เท่านั้น
พวกเขาจัดอร์นเป็นมือใหม่ เพิ่งเข้าร่วมกับกลุ่ม ยังไร้ประสบการณ์ เป็นเป้าธนู
ชายสามคนท่ามกลางคนสองพัน ผู้บัญชาการของพวกเขาจะคบค้าสมาคมกับ
คนตำแหน่งสูงกว่านี้ “ข้าไม่ใช่อัศวินฝึกหัดนะ” เควินทินประท้วงเมื่อแกร์ริส
ดริงก์วอเทอร์ เสนอกลลงนั้น ที่นี้เขาเป็นที่รู้จักในนามเกอร์โรลด์ชาวดอร์น
เพื่อแยกเขาจากเกอร์โรลด์หลังแดงและเกอร์โรลด์ดำ บางครั้งคนก็เรียกเขาว่า
ดริงก์ เนื่องจากที่เบ้มเคยแผลอหูดปากเรียกเขาเช่นนั้น “ข้าพิสูจน์ฝีมือตัวเอง
แล้วที่ดอร์น ข้าก็เป็นอัศวินพอๆกับเจ้านั้นแหละ”

แต่แกร์ริสคิดถูกแล้ว เขากับอาร์ชมาที่นี้เพื่อคุ้มครองเควินทิน และนั่น
ก็หมายถึงการเก็บเขาให้อยู่ข้างตัวที่เบ้ม “อาร์ชเป็นนักสู้ฝีมือดีที่สุดในหมู่เรา
สามคน” ดริงก์วอเทอร์ชี้แจง “แต่มีแค่เจ้าคนเดียวที่หวังจะแต่งงานกับบราซินี

มังกรได้”

แต่งงานกับเธอหรือไม่ก็สู้กับเธอ ไม่ว่าจะทางไหน ข้าก็จะได้เผชิญหน้ากับเธอในเร็ว ๆ นี้ ยิ่งเควินทินได้ยินเรื่องราวของเดเนริส ทาร์เกเรียน มากเท่าไร เขาก็ยิ่งกลัวการพบกันมากเท่านั้น พวกยัณฑ์ไคอ้างว่าเธอให้มังกรกินเนื้อมนุษย์และอาบน้ำด้วยเลือดของสตรีพรหมจรรย์เพื่อรักษาผิวพรรณให้เรียบเนียนนุ่มหยุ่น เจ้าถั่วหัวเราะขันเมื่อได้ยินเช่นนั้น แต่ก็ชอบใจเรื่องเล่าที่ว่าราชินีเกคาเงินเป็นหญิงสำส่อน “หัวหน้าทัพคนหนึ่งของเธอมาจากตระกูลที่ผู้ชายมีอวัยวะเพศยาวเป็นฟุต” เขาเล่าให้ฟัง “แต่ขนาดเขาก็ยังไม่ใหญ่พอสำหรับเธอ เธอขี่ม้าไปกับพวกดอธราคิ แล้วก็ชินกับการถูกพวกม้าหนุ่มเอา ตอนนั้นก็เลยไม่มีผู้ชายหน้าไหนจะเติมเธอให้เต็มได้” ส่วนเจ้าหนั่งสีอ นักดาบชาวโวลแลนทิสผู้ฉลาดหลักแหลม ซึ่งดูเหมือนจะเอาจุมูกเห้ายม้วนจารึกเปื่อยๆ อยู่ตลอดเวลาคิดว่าราชินีมังกรนั้นทั้งโหดเหี้ยม บ้าเลือด และเลี้ยวสติ “กาลของเธอฆ่าสังหารพี่ชายของเธอเพื่อให้เธอได้เป็นราชินี จากนั้นเธอก็ฆ่าคาล เพื่อให้ตัวเองได้เป็นคาลสีซี เธอบูชาด้วยเลือด โทกหกได้ง่ายดายเหมือนหายใจ แล้วก็ทรยศพวกเดียวกันเองตามอำเภอใจ เธอละเมิดข้อตกลงสงบศึก ทรมานพวกทูต... พ่อของเธอก็เป็นบ้าเหมือนกัน มันอยู่ในสายเลือดนะ”

มันอยู่ในสายเลือด พระราชาแอริสที่สองเป็นบ้า ทั่วทั้งเวสเทออสต่างรู้ดี เขาสั่งเนรเทศหัตถ์ไปสองคนและเผาคนที่สาม ถ้าเดเนริสโหดเหี้ยมบ้าเลือดเหมือนบิดา แล้วข้ายังต้องแต่งงานกับเธอไหม เจ้าชายดอร์นไม่เคยพูดถึงความเป็นไปได้ข้อนั้นเลย

เจ้ากบจะยินดีนักที่ได้ทั้งแอสตาพอร์ไว้เบื้องหลัง นครสีแดงนี้ใกล้เคียงกับนครที่สุดเท่าที่เขาคิดหวังจะได้รู้จัก พวกยัณฑ์ไคปิดตายประตูเมืองซึ่งได้รับความเสียหายเพื่อกั้นคนตายและคนที่กำลังจะตายไว้ภายในเมือง แต่ภาพที่เขาเห็นขณะขี่ม้าไปตามถนนอิฐสีแดงพวกนั้นจะตามหลอนเควินทิน มาร์เทลไปชั่ววันรันดร์ แม่น้ำอัดแน่นด้วยซากศพ นักบวชหญิงในชุดเสื้อคลุมยาวขาดรุ่งริ่งถูกเสียบกับแท่งไม้ มีฝูงแมลงวันสีเขียววาววับรุมตอมยั้วเยี้ย เหล่าคนใกล้ตายเดินเซเซไปตามท้องถนนในสภาพตัวโชกเลือดสกปรกโสโครก พวกเด็ก ๆ ต่อสู้แย่งชิงลูกสุนัขขี้สกปรก พระราชาแอสตาพอร์คนสุดท้ายที่เป็นชายอิสระ

ร้องโหยหวนตัวเปลือยเปล่าอยู่ในหลุมขณะที่ฝูงสุนัขขอดอยากนับยี่สิบตัวเข้า
กลุ่มรวม และยังไฟไหม้อีก ไฟไหม้ทั่วทุกหนแห่ง เขาหลับตาลงและก็ยังคง
มองเห็นภาพเหล่านั้น ทั้งเปลวไฟหมุนวนลอยขึ้นมาจากพีระมิดอิฐ ซึ่งมี
ขนาดใหญ่โตกว่าปราสาทใดๆที่เขาเคยเห็นมา และกลุ่มควันหนาเบื่อน้ำมัน
ที่ลอยขดขึ้นไปเหมือนงูสีดำขนาดยักษ์

เมื่อลมพัดมาจากทางใต้ อากาศก็ส่งกลิ่นควันไฟแม้จะอยู่ตรงนี้ ซึ่ง
ห่างไกลจากตัวเมืองมาสามไมล์ แอสตาพอร์หลังกำแพงอิฐสีแดงพังทลาย
ยังคงไหม้คุกรุ่นอยู่ แม้เมื่อถึงตอนนี้ เพลิงไหม้จุดใหญ่ๆ จะมอดดับไปเกือบ
ทุกแห่งแล้วก็ตาม ซึ่งถ้าลอยเอื่อยอยู่ในสายลมแผ่วราวกับเกล็ดหิมะสีเทาหนาๆ
ไปจากที่นี่เสียได้ก็ดี

ที่เบิ้มเห็นตรงกัน “น่าจะไปตั้งนานแล้ว” เขาเอ่ย เมื่อเจ้ากบพบเขา
กำลังทอดเต่าเล่นอยู่กับเจ้าถั่ว เจ้าหนังสือ และแซมบิลล์ โบน และกำลังเป็น
ฝ่ายแพ้อีกแล้ว พวกนักดาบรับจ้างชอบกรีนกัตส์ ผู้พนันขันต่อโดยไม่วัน
เกรงเช่นยามต่อสู้อันแต่ด้วยความสำเร็จที่น้อยกว่ามากนัก “ข้าจะต้องใช้เกราะนะ
เจ้ากบ เจ้าชดคราบเลือดออกจากเสื้อเกราะไซ้ถักแล้วใช้มัย”

“ไซ้แล้ว ท่านเซอร์” เสื้อเกราะไซ้ถักของกรีนกัตส์ทั้งเก้าทั้งหนัก ปะแล้ว
ปะอีก และทรุดโทรมมาก หมวกเกราะ เกราะคอ เกราะขา เกราะมือ และ
เกราะแผ่นที่เหลือนซึ่งไม่เข้าชุดกันทั้งหมดก็อยู่ในสภาพเดียวกัน อุปกรณ์ของ
เจ้ากบดีกว่าแต่เล็กน้อย ส่วนของเซอร์แกร์ริสแยกกว่าอย่างเห็นได้ชัด *เหล็กกล้า
ประจำคณะ* ช่างทำเกราะเรียกมันอย่างนั้น เควินทินไม่ได้ถามว่ามีชายคนอื่นๆ
จำนวนเท่าใดที่สวมมันมาก่อนหน้าเขา มีชายจำนวนเท่าใดที่ตายคาชุดเกราะนั้น
พวกเขาได้ทั้งเกราะชั้นดีของตนไปที่โวลแลทิส รวมถึงทองคำและของที่แท้จริงด้วย
อัศวินผู้มั่งคั่งจากตระกูลเก่าแก่พรั่งพร้อมด้วยเกียรติยศ ไม่ข้ามทะเลแคบ
มาเพื่อขายฝีมือดาบดอก นอกจากจะถูกเนรเทศเพราะประพดิตินเสื่อมเสีย
อันได้ลืออย่าง “ข้าขอแสร้งทำตัวเป็นคนจนดึกว่าเป็นคนชั่ว” เควินทินประกาศ
เมื่อแกร์ริสอธิบายแผนลวงให้พวกเขาฟัง

พวกลมโบกใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงในการรื้อค่าย “ที่นั่นเราก็คืนมาไปกัน”
เจ้าชายผ้าขี้ริ้วประกาศจากม้าศึกสีเทาตัวใหญ่ของเขา ด้วยภาษาชาวลิเรียชั้นสูง

ดั้งเดิมซึ่งใกล้เคียงที่สุดกับภาษากลางประจำคณะ บริเวณสะโปกหลายต่างดวงของม้าหนุ่มถูกปกคลุมด้วยเศษผ้ายาวรุ่งริ่ง ซึ่งฉีกจากเสื้อคลุมชั้นนอกของชายที่นายของมันสังหาร ผ้าคลุมไหล่ของเจ้าชายก็เย็บขึ้นในลักษณะเดียวกัน เขาเป็นชายสูงวัย อายุเลยหกสิบปีไปแล้ว แต่ก็ยังนั่งตัวสูงตรงอยู่บนอานม้า และเสียงของเขาก็ทรงพลังพอที่จะดังไปทั่วทุกมุมทุ่ง “แอสตาพอร์เป็นแค่อาหารเรียกน้ำย่อยเท่านั้น” เขาบอก “มีรีนจะเป็นงานเลี้ยงฉลองอันยิ่งใหญ่” แล้วพวกนักดาบรับจ้างก็ไซโยโห่ร้องอย่างคึกคะนอง ฆางหางยาวทำจากผ้าไหมสีฟ้าอ่อนสะบัดจากปลายหอก ขณะที่ฆางหางแจกสีขาวยกกับน้ำเงินประจำกลุ่มลมโบกโบกสะบัดอยู่เหนือศีรษะ

ชาวดอร์นสามคนส่งเสียงโห่ร้องไปกับคนที่เหลือทั้งหมด การปิดปากเงียบจะทำให้เป็นที่สังเกตขึ้นมา แต่ขณะที่กลุ่มลมโบกขี่ม้าขึ้นเหนือไปตามถนนเลียบบชายฝั่ง ไหลหลังแคร่เลือดและพลพรรคแมวไปตืดๆ เจ้ากบก็ขยับม้าไปอยู่ข้างๆ เกร็โรลด์ชาวดอร์น “เร็วๆ นี้แหละ” เขาเอ่ยด้วยภาษาร่วมของเวสเทอโรส มีชาวเวสเทอโรสคนอื่นอยู่ในกลุ่มด้วย แต่จำนวนไม่มาก และมีได้อยู่ใกล้ๆ “เราต้องลงมือเร็วๆ นี้”

“ไม่ใช่ที่นี่” แกร็ริสเตือน พร้อมรอยยิ้มอันว่างเปล่าเยี่ยงนักแสดงละครใบ้ “เราจะคุยเรื่องนี้กันคืนนี้ ตอนตั้งค่าย”

การเดินทางจากแอสตาพอร์ไปยังไคด้วยถนนเลียบบชายฝั่งสายเก่าของพวกกิสันยาวหนึ่ร้อยโยชน์ และอีกห้าสิบโยชน์จากยันไคไปมีรีน พวกนักดาบอิสระซึ่งมีม้าฝีเท้าดีสามารถไปถึงยันไคได้ภายในหกวันหากขี่ม้าอย่างหนักหรือแปดวันหากเดินทางด้วยความเร็วที่ผ่อนคลายกว่านั้น กองกำลังจากโอลด์กิสซึ่งเดินด้วยเท้าจะใช้เวลามากกว่านั้นอีกครั้งหนึ่ง ส่วนพวกยันไคกับทหารทาสนั้น... “ในเมื่อมีหัวหน้าทัพแบบนั้น ก็นามห้ศรัทธยจริงจังๆ ที่พวกมันไม่เดินตกทะเลไป” เจ้าถั่วเอ่ยขึ้น

พวกยันไคมิได้ขาดแคลนผู้บัญชาการเลย วีรบุรุษชรานามว่าเยอร์คาสโซฮันซัค เป็นผู้บัญชาการสูงสุด ทว่าสมาชิกกลุ่มลมโบกก็เหลือบเห็นเขาแค่ไกลๆ ขณะเข้าออกเสลียงซึ่งมีขนาดใหญ่เสี่ยจนต้องใช้ทาสสี่สิบคนแบก

แต่พวกเขาเห็นลูกน้องของเขามากมาย พวกลอร์ดชั้นผู้น้อยชาวยันไค

จะซอຍทำปฐูตไปทุกหนแห่งเหมือนพวกแมลงสาบ ครึ่งหนึ่งในนั้นดูเหมือนจะมีชื่อว่ากษัตริณ, กรษัตริณ, มาษัตริณ หรือไมก็กษัตริณเณก การแยกชื่อชาวกิสแต่ละชื่อให้ออกเป็นคิลปะที่น้อยคนในกลุ่มลอมโอบกจะเชี่ยวชาญ พวกนั้นจึงตั้งชื่อลือเลียนตามใจชอบแทน

ที่โดดเด่นเหนือใครก็คือปลาวาฬเหลือง เขาเป็นชายตัวอ้วนคูลอย่งน่าสงยของผู้สวม ไทการ์ ผ้าไหมสีเหลืองมีชายพู่สีทองเสมอ เขาตัวหนักเกินกว่าจะยืนได้โดยไม่มีคนช่วยด้วยซ้ำ เขากลับนี้ไม่ได้ ดังนั้นจึงตัวเหม็นกลิ่นฉืออยู่ตลอดเวลา กลิ่นนั้นรุนแรงเสยจนแม้แต่น้ำหอมกลิ่นฉุนก็ยังคงลบช้อนไว้ไม่ได้ แต่ว่ากันว่าเขาเป็นชายที่ร่ำรวยที่สุดในยันไค และก็หลงใหลลวมวิตถารต่างๆ ทาสของเขา มีทั้งเด็กชายที่มีขาและกิบเป็นแพะ สตรีมีเครา สัตว์ประหลาดสองหัวจากมันทาร์ริส และคนสองเพศที่อ่อนตียงเขายามกลางคืน “มีทั้งจอนทั้งจิมเลยละ” ดิก สตรอร์ว บอกพวกเขา “เจ้าปลาวาฬเคยเป็นเจ้าของยักรัษตนหนึ่งด้วยนะ เขาชอบดุมันนอนกับพวกทาสสาวๆ แล้วมันก็ตายไป ข้าได้ข่าวว่าเจ้าปลาวาฬจะยอมจ่ายทองคำเต็มถุงสำหรับยักรัษตัวใหม่เลย”

แล้วก็มีหัวหน้าทัพหญิง ผู้ขี่ม้าขาวแพงคองแดงไปไหนต่อไหน และบัญญัติการทหารทาสร่างกำยัร้อยคน ซึ่งนางเป็นคนผสมพันธุ์และฝึกฝิมือด้วยตัวเอง พวกนั้นทั้งหมดยังหนุ่ม ร้างเพรียว มีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ เปลือยเปล่ายกเว้นก็แต่ผ้าเตี๋ย ผ้าคลุมไหล่สีเหลือง และโล่ยาวทำจากสำริดฝังลายยัวยุกาม นายหญิงของพวกนี้ไม่น่าจะมีอายุเกินสิบหก และชอบคิดฝันว่าตนเป็นเดเนริส ทาร์แกเรียน แห่งยันไค

เจ้าพิราบน้อยไม่ถึงกับเป็นคนแคระ แต่ก็อาจดูเป็นเช่นนั้นในแสงลัวถึงกระนั้นเขาก็เดินวางท่าไปไหนๆ ราวกับตัวเองเป็นยักรัษ ก่อนขาอวบเล็กแยกกว้างและแพงอกอวบเล็กเบ่งลวมจนพอง ทหารของเขาเป็นพวกที่ตัวสูงที่สุดเท่าที่ใครในกลุ่มลอมโอบกเคยเห็นมา คนที่เตี้ยที่สุดนั้นสูงเจ็ดฟุต ส่วนที่สูงที่สุดเกือบแปดฟุต ทั้งหมดมีใบหน้ายาว ก่อนขายาว และไม้ต่อขาซึ่งเชื่อมต่อกับส่วนขาของชุดเกราะหุรหาก็ทำให้นั้นยั้งยาวเข้าไปใหญ่ เกราะเกล็ดเคลือบสีชมพูคลุมลำตัวของพวกนั้น ส่วนบนศีรษะก็สวมหมวกเกราะทรงสูงยาว พร้อมด้วยจะงอยปากแหลมทำจากเหล็กกล้าและประดับยอดด้วยขนนกสีชมพูที่ขยับขึ้นลง

แต่ละคนห้อยดาบโค้งเล่มยาวไว้ตรงสะโพก และแต่ละคนก็ถือหอกที่สูงเท่ากับตัวเอง ปลายหอกทั้งสองด้านมีคมเป็นรูปใบไม้

“เจ้าพิราบน้อยเป็นคนผสมพันธุ์พวกนั้น” ดิ๊ก สตรอร์วี่ แจ้งพวกเขา “เขาซื้อทาสตัวสูงๆมาจากทั่วโลก แล้วก็ให้ผู้ชายผสมพันธุ์กับผู้หญิง แล้วก็เอาตัวลูกๆที่ตัวสูงที่สุดไปเข้ากลุ่มนกกระสา มันหวังว่าสักวันจะไม่ต้องใช้ไม้ต่อขา”

“จับใส่เครื่องทรมานดึงแขนขาสักสองสามครั้งอาจจะช่วยเร่งกระบวนการให้เร็วขึ้นนะ” พี่เบิ้มแฉะ

แกรริส ดริงกั๋วเทอร์ หัวเราะ “เป็นพวกที่น่ากลัวเหลือเกิน ไม่มีอะไรจะทำให้ข้ากลัวได้มากไปกว่าคนที่เดินบนไม้ต่อขาในชุดเกราะเกล็ดกับขนนกสีชมพูแล้ว ถ้าหนึ่งในนั้นไล่ล่าข้า ข้าคงจะหัวร่ออหายนะนี่แตกแน่”

“บางคนบอกว่านกกระสาจะส่งางามนั้” เฒ่าบิลล์ โบน บอก

“ถ้าพระราชอาของเจ้ากินกบขณะที่ยื่นขาเดี๋ยวนะ”

“นกกระสาจะขี้ขลาด” พี่เบิ้มออกความเห็น “ครั้งหนึ่งข้ากับดริงกั๋วแล้วก็กับคลิตัสลอคออกไปล่าสัตว์กัน แล้วก็เจอนกกระสากำลังลุยน้ำตื้นๆกินพวกลูกอ๊อดกับปลาตัวเล็กๆ พวกมันก็สวยงามดูอยู่หรรษา ไซ้ แต่พอเหยี่ยวตัวหนึ่งบินผ่านมาเหนือหัว พวกมันทั้งหมดก็กางปีกบินบินไปอย่างกับเห็นมังกรอันแหละเตะลมขึ้นมาอย่างแรงจนพัดเข้าตักม้เลย แต่คลิตัสลอคก็จับลูกธนูกับสายแล้วยิงมันตกลงมาตัวหนึ่ง รสชาติเหมือนเบ็ดเลย แต่ไม่มันเท่า”

แม้แต่เจ้าพิราบน้อยกับพวกนกกระสาของเขาก็ยังหมองไป เมื่อเทียบกับความโง่เขลาของพี่น้องนักดาบรับจ้างที่ชื่อลอร์ดกร็องแกร็ง ครั้งสุดท้ายที่ทหารทาสแห่งยันโคเผชิญพบกับผู้ไร้มลทินของราชินีมังกร พวกนั้นแตกทัพและเตลิดหนี ลอร์ดกร็องแกร็งจึงคิดค้นกลอุบายเพื่อป้องกันเรื่องนั้นด้วยการล่ามโซ่ทหารไว้ด้วยกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละสิบคน ซ้อมมือต่อซ้อมมือ ซ้อมเท้าต่อซ้อมเท้า “ไอ้ลูกไม่มีพ่อที่น่าสงสารพวกนั้นจะวิ่งหนีไม่ได้เลยสักคนถ้าไม่วิ่งพร้อมกันทั้งหมด” ดิ๊ก สตรอร์วี่ อธิบายพลางหัวเราะ “แล้วถ้าพวกมันทั้งหมดวิ่งจริงๆก็จะวิ่งได้ไม่เร็วนักหรอก”

“แล้วพวกมันก็เดินทัพไม่เร็วนักด้วย” เจ้าถั่วตั้งข้อสังเกต “เราได้ยินเสียงแกร็งๆของพวกมันห่างออกไปสิบโยชน์เลย”

ยังมีพวกอื่นอีก ซึ่งหากไม่บ้าพอกันก็เลวร้ายยิ่งกว่า อันได้แก่ลอร์ด แก้มกระเพื่อม, ผู้พิชิตซีเมา, จำฝูงสัตว์ป่า, เจ้าแก้มย้วย, เจ้ากระต่าย, สารัตริศศึก, วีรบุรุษพรมน้ำหอม บ้างก็มีทหารยี่สิบคน บ้างก็สองร้อยหรือสองพัน ล้วนเป็นทาสที่พวกนั้นฝึกฝนและจัดหาเครื่องมือเครื่องไม้ให้เอง ทุกคนล้วนมั่งคั่ง ทุกคนล้วนเย่อหยิ่ง และทุกคนก็เป็นหัวหน้าทัพและผู้บัญชาการ ไม่ขึ้นตรงต่อใครยกเว้นแต่เยอร์คาส โชยันซึก พวกนี้ดูถูกพวกที่เป็นแค่เนกดาบรับจ้าง และมักชอบถกเถียงกันถึงลำดับยศศักดิ์ ซึ่งไม่มีวันสิ้นสุดพอๆกับไม่อาจเข้าใจได้

ในเวลาที่กลุ่มลมโบกใช้ขี่ม้าไปได้ไกลสามไมล์ พวกอันโคตก็ไปอยู่ข้างหลังห่างออกไปสองไมล์ครึ่ง “ไอ้พวกโง่เง่าตัวเหลืองเหม็นเหม็นนี่เอ๊ย” เจ้าถั่วบน “พวกมันยังไซบริศนาไม่ออกเลยจะทำไม้อีกาพายุกับลูกชายรองถึงย้ายไปเข้ากับฝ่ายราชินีมังกร”

“เพื่อทองคำ พวกมันเชื่ออย่างนั้น” เจ้าหนึ่งสี่บอก “เจ้าคิดว่าเพราะอะไรพวกมันถึงจ่ายค่าจ้างเราอย่างงามขนาดนี้ล่ะ”

“ทองคำนะหอมหวาน แต่ชีวิตหอมหวานกว่า” เจ้าถั่วว่า “เราเต็นระบำกับพวกคนพิการที่แอสตาพอร์ เจ้าอยากเผชิญหน้ากับผู้ไร้มลทินที่แท้จริง โดยมีพวกนั้นอยู่ข้างกายมั้ยล่ะ”

“เราต่อสู้กับผู้ไร้มลทินที่แอสตาพอร์นะ” พี่เบิ้มพูด

“ข้าพูดว่า ผู้ไร้มลทินที่แท้จริงนะ แค่อามีดีใหญ่ของพ่อค้าเนื้อสับไขของเด็กชายสักคนออก แล้วยื่นหมวกแหลมๆให้ ไม่ได้ทำให้เขาเป็นผู้ไร้มลทินขึ้นมาละ ราชินีมังกรนั้นนะได้ของแท้ไป ประเภทที่ไม่แตกแถวเตลิดหนีเวลาที่เจ้าตดไปทางพวกมัน”

“พวกนั้น แล้วยังมังกรด้วย” ดิก สตรอร์ เหลือบมองขึ้นไปยังท้องฟ้าราวกับคิดว่าแค่พูดถึงมังกรเท่านั้นอาจเพียงพอให้พวกมันโฉบลงมาโจมตีพวกเขาแล้ว “คอยลับดาบเจ้าให้คมเถอะ ไอ้หนู อีกไม่นานเราจะพบการต่อสู้ที่แท้จริง”

การต่อสู้ที่แท้จริง เจ้ากบคิด คำพูดนั้นทำให้เขารู้สึกขมขื่นนัก การต่อสู้ใต้กำแพงแอสตาพอร์ดูจริงแท้มากพอสำหรับเขาแล้ว แม้เขาจะรู้ว่าพวกนักดาบ

รับจ้างรู้สึกตรงข้ามก็ตาม “นั่นนะแค่การเชือด ไม่ใช้การสู้รบ” มีคนได้ยิน เดนโซ ดาน กวีนักรบประกาศหลังจากนั้น เดนโซเป็นหัวหน้าทัพ และนำรบที่ผ่านศึกมานับร้อยครั้ง ส่วนเจ้ากบมีประสบการณ์จำกัดอยู่แค่มานานฝึกกับสนามประลองยุทธ์ ดังนั้นเขาจึงไม่คิดว่าตนเองอยู่ในฐานะที่จะโต้เถียงคำวินิจฉัยของนักรบผู้ชำนาญประสบการณ์

แต่มันดูเหมือนการสู้รบตอนที่มันเริ่มขึ้นนะ เขาจำได้ว่าห้องใส่บิปรัดขึ้นมาอย่างไรเมื่อถูกเตะปลุกตอนรุ่งสาง โดยมีพีแ่มยืนค้ำร่างอยู่ “ใส่เกราะซะเจ้าซีเซา” เขาตะโกนลั่น “จอมแสนโอโผล่มาให้เราได้สู้แล้ว ลูกขึ้น นอกเสียจากเจ้าอยากเป็นเนื้อให้มันแล่”

“พระราชานักแล่เนื้อตายไปแล้ว” เจ้ากบประท้วงเสียงง่วงงุน นั่นคือเรื่องราวที่ทุกคนได้ยินขณะตะเกียกตะกายขึ้นจากเรือที่พาพวกเขาจากโวลเลนทิสเก่า สันนิษฐานกันว่าพระราชาคือคนที่สองยึดมงกุฎมาแล้วก็ต้องตายไป และบัดนี้แอสตาพอร์ก็มีนางโลมคนหนึ่งกับช่างตัดผมเสียสติเป็นผู้ปกครอง โดยผู้สนับสนุนของทั้งสองกำลังต่อสู้กันเองเพื่อชิงอำนาจควบคุมเมือง

“พวกมันอาจจะโกหกก็ได้” พีแ่มตอบ “ไม่อย่างนั้นนี่ก็เป็นพ่อค้าเนื้อรายอื่น บางทีรายแรกอาจจะกรี๊ดร้องกลับมาจากหลุมเพื่อพาพวกยันไคก็ได้ นั่นไม่สำคัญอะไรเลยนะ เจ้ากบ ใส่เกราะได้แล้ว” กระโจมหนึ่งมีคนนอนหลับคน และทั้งหมดก็ลุกขึ้นยืนแล้วเมื่อถึงตอนนั้น กำลังขยับตัวใส่กางเกงรัดเข่าและรองเท้าบู๊ต สวมเสื้อเกราะไซ้ถักตัวยาวลงบนไหล่ ผูกสายรัดแผ่นเกราะออกรัดสายเกราะขาหรือไม้ก็เกราะแขนให้แน่น คำหวมกเกราะ โล่ และเข็มขัดดาบ แกร์ริสผู้ว่องไวตามเคยแต่งกายครบเครื่องเสร็จเป็นคนแรก อาร์ชตามมาติดๆ แล้วทั้งสองก็ช่วยเควินทินใส่ชุดเกราะของเขา

ห่างออกไปสามร้อยหลา ผู้เริ่มลทินกลุ่มใหม่ของแอสตาพอร์กำลังหลังไหลออกมาจากประตู และตั้งกระบวนแถวอยู่ใต้กำแพงเมืองท่าจากอิฐสีแดงที่กำลังทรุดพัง แสงอรุณสะท้อนกับหวมกเกราะสำริดมีเดือยแหลมและปลายหอกยาวของพวกเขา

ชาวดอร์นทั้งสามกรูออกมาพร้อมกันจากกระโจมเพื่อสมทบกับนักสู้คนอื่น ๆ ที่วิ่งฉิวไปยังแนวผูกม้า การรบ เควินทินฝึกใช้หอก ดาบ และโล่มาตั้งแต่นั้น

โตพอจะเดินได้ แต่นั่นไม่มีความหมายอันใดเลยในตอนนี *เทพนักรบ* ช่วยให้ข้ากล้าหาญด้วยเถิด เจ้ากบสวดภาวนา ขณะที่เสียงกลองดังแว่วอยู่ไกลๆ **บูม บูม บูม บูม บูม บูม** พี่เบิ้มชี้ให้เขาดูพระราชานักแลเนื้อ นิ่งตัวสูงเกร็งในชุดเกราะเกล็ดทองแดงแวววาวสว่างตาในแสงแดดยามเช้า อยู่บนม้าสวมเกราะ เขาจำได้ว่าแกร์ริสขยับเบี่ยงข้างมาหาก่อนที่การต่อสู้จะเริ่มขึ้นพอดี “คอยอยู่ใกล้ๆอาร์ชเข้าไว้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น จำไว้นะ เจ้าเป็นคนเดียวในหมู่พวกเราที่จะชนะใจแม่สาวนั่นได้” กว่าที่จะถึงตอนนั้นพวกแอสตาพอร์กี้รุกคืบมาแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นหรือตาย พระราชานักแลเนื้อก็ยังโหมตีพวกนายทาสผู้ปราดเปรื่องได้โดยไม่ให้ตั้งตัว พวกยันไคยังคงกำลังวิ่งไปมาในชุด *โทการ์* สะบัดกระพือ ขณะพยายามคุมทหารทาสที่ได้รับการฝึกมาครึ่งๆ กลางๆ ให้พร้อมระเบียบขึ้นบ้าง ขณะที่คมหอกของผู้ไร้มลทินพุ่งแทงผ่านแนวปิดล้อมเข้ามา หากไม่ใช่เพราะพันธมิตรและทหารรับจ้างซึ่งเป็นที่เกลียดชังแล้ว พวกนั้นก็อาจพ่ายแพ้กำลังอีกฝ่ายได้ แต่กลุ่มลมโบกกับพลพรรคแมวขึ้นไปอยู่บนหลังม้าภายในไม่กี่นาที แล้วก็พุ่งทะยานเข้าโหมตีปีกข้างของแอสตาพอร์ขณะที่กองกำลังจากนิวกิสบุกทะลวงค่ายของยันไคมาจากอีกด้าน แล้วเผชิญหน้ากับผู้ไร้มลทินชนิดหอกต่อหอก โล่ต่อโล่

ที่เหลือหลังจากนั้นคือการเชือด แต่คราวนี้เป็นพระราชานักแลเนื้อเองที่อยู่ผิดด้านของมีด แด็กโกคือคนที่ฟันโค่นเขาลงในที่สุด โดยอยู่บนหลังม้าศึกตัวมึนเมา ต่อสู้ฝ่าผู้คุ้มกันของพระราชานักแลเนื้อเข้าไปพาด *อวราครห์* ดาบโค้งวาลีเรีย แหกร่างคลีออนผู้ยิ่งใหญ่จากไหลลงไปถึงสะโพกในครั้งเดียว เจ้ากบไม่เห็นแต่คนที่เห็นอ้างว่าเกราะทองแดงของคลีออนแยกฉีกออกราวผ้าไหมทีเดียว และจากข้างในเกราะก็มีกลิ่นเหม็นร้ายกาจหลุดออกมากับหนองหลุมศพ ยุบยับนับร้อย คลีออนตายไปแล้วนั่นเอง ชาวแอสตาพอร์ผู้สิ้นหวังได้ดึงเขาออกมาจากหลุมศพ ใส่เกราะให้เขา แล้วผูกยึดเขาบนหลังม้า ด้วยความหวังว่าจะปลุกขวัญกำลังใจให้ผู้ไร้มลทินของตนได้

การลี้หนาท่าของคลีออนผู้ตายแล้วนำมาซึ่งจุดจบในเรื่องนั้น ผู้ไร้มลทินกลุ่มใหม่โยนหอกกับโล่ทิ้งแล้ววิ่งหนี เพียงเพื่อจะพบว่าประตูเมืองแอสตาพอร์

ถูกปิดลงเบื้องหลังพวกเขา เจ้ากบทำหน้าที่ของตนในการสังหารหมู่ที่เกิดขึ้นตามมา โดยชี้มาไล่ล่าพวกชนที่ตื่นตระหนกไปกับพวกลมโบกคนอื่นๆ เขาชี้มาอย่างหนักหน่วงอยู่เคียงข้างพีเอ็ม สังหารคนทางขวาที่ทางซ้ายที่ ขณะที่กระบวนทัพรูปลิ้มเคลื่อนทะลวงเข้าใส่ผู้ไร้มลทินราวปลายหอก เมื่อพวกเขาฝ่าทะลุออกไปอีกด้าน เจ้าชายผ้าขี้ริ้วก็ให้พวกเขาเลี้ยวกลับและนำทะเลวงฝ่าไปอีกรอบ ต่อเมื่อตอนขากลับนี้เองที่เจ้ากบได้เห็นบรรดาใบหน้าใต้หมวกเกราะสำริดมีเดือยแหลมอย่างถนัดถนี่ และตระหนักได้ว่าพวกนั้นส่วนใหญ่มีได้มีอายุมากกว่าเขาเลย เด็กไม่สิ้นกลิ่นน่านมตะโกนเรียกหาแม่ของตัวเอง เขาคิดแต่เขาก็ฆ่าพวกนั้นอยู่ดี กว่าจะชี้พ้นจากสนามรบมา ดาบของเขาก็มีเลือดสีแดงไหลอาบ ส่วนแขนก็ล้าจนยกแทบไม่ขึ้น

แต่นี้ก็ไม่ใช้การสู้รบที่แท้จริง เขาคิด การสู้รบที่แท้จริงจะมาถึงเราในอีกไม่ช้านี้ และเราจะต้องไปก่อนที่มันจะมาถึง มิฉะนั้นเราก็จะพบตัวเองลืออยู่ผิดฝ่าย

คืนนั้นกลุ่มลมโบกตั้งค่ายอยู่ข้างชายฝั่งอ่าวพ่อคำทาส เจ้ากบจับฉลากได้เผ่ายามกะแรก และถูกส่งให้ไปเผ่าแนวผูกม้า แกร์ริสไปพบเขาที่นั่นหลังจากพระอาทิตย์ตกดินไม่นาน ขณะที่จันทร์ครึ่งดวงส่องแสงกระทบผิวน้ำ

“พีเอ็มควรมาอยู่ที่นี่ด้วย” เควินทินเอ่ยขึ้น

“เขาไปตามหาเหล่าบิลล์ โบน นะ จะได้เสียเหรียญเงินที่เหลือให้หมดไป” แกร์ริสบอก “ไม่ต้องเอาเขามาเกี่ยวหรอก เขาจะทำตามที่เรากบอกอยู่แล้ว แม้จะไม่พอใจเท่าไรก็ตาม”

“ใช่” มีอะไรอีกมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่เควินทินเองก็ไม่ชอบ ทั้งการโดยสารเรือที่มีคนแน่นเกินไป ถูกสายลมกับคลื่นทะเลโยนไปมา การกินขนมปังแข็งที่มีแมลงไต่ยั่วเย้ย การดื่มเหล้ารัมสีดำเหมือนน้ำมันดินจนหมดสติฝันหวาน การนอนบนกองฟางขึ้นราวพร้อมกลิ่นเหม็นของคนแปลกหน้าในเรือจุก...ทั้งหมดนี้เขาคาดไว้แล้วเมื่อลงตราประจำตัวบนเคาะแผ่นหนังจารึกนั้นในไวแลนทิส เพื่อปฏิญาณต่อเจ้าชายผ้าขี้ริ้วว่าจะจับดาบรับใช้เขานานหนึ่งปี นั่นคือความยากลำบากที่เขาต้องอดทน คือสิ่งที่ต้องพบในการผจญภัยทั้งหลาย นั่นละ

แต่สิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นต่อจากนี้คือการทรยศหักหลังโดยแท้ พวกยันไคพาพวกเขามาจากโวลแลนทิสเก่าเพื่อต่อสู้ให้กับนครสีเหลือง แต่บัดนี้พวกเขาตอร์นตั้งใจจะแปรพักตร์ไปเข้ากับอีกฝ่าย นั่นหมายถึงการทอดทิ้งพี่น้องร่วมรบใหม่ๆ ของพวกเขาด้วย พวกลมโบกมิใช่กลุ่มคณะที่เควินทินอยากเลือกเข้าร่วมด้วยดอก แต่เขาก็ข้ามทะเลมากับพวกนั้น กินอาหารและเหล้าน้ำผึ้งกับพวกนั้น ต่อสู้เคียงข้างพวกนั้น แลกเปลี่ยนเรื่องราวต่างๆ กับคนไม่กี่คนที่พูดภาษาที่เขาเข้าใจ และถ้าเรื่องเล่าทั้งหมดของเขาเป็นเรื่องโกหก เอ้า นั่นก็คือค่าเดินทางไปมีรินที่เขาต้องจ่าย

ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าจะเรียกได้ว่ามีเกียรติ แกร์ริสเตือนพวกเขาไว้แล้ว ตอนอยู่ที่เรือนพ่อค้า

“เดเนริสอาจจะอยู่ครึ่งทางสู่ยันไคแล้วก็ได้ตอนนี้ พร้อมกับกองทัพหนุนหลัง” เควินทินพูดขณะที่พวกเขาเดินไปท่ามกลางพวกม้า

“ก็อาจใช่” แกร์ริสว่า “แต่ไม่หรอก เราได้ยืมคนพูดอะไรแบบนั้นมาแล้ว พวกแอสตาพอร์เชื่อมั่นว่าเดเนริสกำลังลงได้มาพร้อมกับมังกรของเธอเพื่อทำลายการปิดล้อม ตอนนั้นเธอไม่ได้มา และตอนนี้เธอก็จะไม่มาด้วย”

“เราไม่อาจรู้ได้หรอก ไม่อาจรู้แน่ได้ เราต้องลอบหนีไปก่อนที่เราจะลงเอยด้วยการต่อสู้กับสตรีที่ฆ่าลูกส่งตัวไปเกี่ยวพา”

“รอให้ถึงยันไคเถอะ” แกร์ริสชี้ไปยังเนินเขา “ดินแดนแถบนี้เป็นของยันไค ไม่น่าจะมีใครอยากให้อาหารหรือที่พักกับพวกที่งัดหน้าสามคนหรือทางเหนือของยันไคสิ นั่นไม่ใช่ดินแดนของใครเลย”

เขาพูดไม่ผิดดอก แต่ถึงกระนั้นเควินทินก็ยังรู้สึกไม่สบายใจ “พีเบ้มสร้างสหายไว้เยอะเกินไปแล้ว เขารู้ว่าแผนของเราคือการลอบหนีออกไป แล้วเดินทางไปหาเดเนริส แต่เขาจะไม่พอใจที่ต้องทอดทิ้งคนที่เขาร่วมต่อสู้มาด้วย ถ้าเรารอนานเกินไป เราจะรู้สึกเหมือนทอดทิ้งพวกเขา ก่อนจะเข้าสู่สนามรบ เขาจะไม่มีวันทำแบบนั้นหรอก เจ้าก็รู้จักเขาดีพอๆ กับข้า”

“ไม่ว่าเราจะทำตอนไหนมันก็คือการทิ้งหน้าที่อยู่ที่นั่นแหละ” แกร์ริสเถียง “และเจ้าชายผ้าขี้ริ้วก็ไม่ชอบใจพวกที่งัดหน้าด้วย เขาจะส่งคนมาตามล่าเรา ถ้าพวกมันจับเราได้ ก็ขอให้ห่วยเทพทั้งเจ็ดช่วยเราด้วยเถอะ ถ้าเราโชคดี

พวกมันก็จะแค่ตัดเท้าสักข้างเพื่อให้แน่ใจว่าเราจะไม่มีวันหนีอีก ถ้าเราโชคร้าย พวกมันก็จะส่งตัวเราให้เมริสคนงาม”

ประโยคสุดท้ายนั้นทำให้เควินทินชะงักไป เมริสคนงามทำให้เขาหวาดกลัวนัก นางเป็นหญิงชาวเวสเทอร์อส แต่ตัวสูงกว่าเขา โดยตัวยกกว่าหกฟุตไปแค่นิ้วหัวแม่มือเดียวเท่านั้น หลังจากอยู่กับกลุ่มทหารรับจ้างอิสระมานานยี่สิบปี นางก็ไม่มีอะไรสักอย่างที่ยามอีกแล้ว ไม่ว่าจะภายในหรือภายนอก

แกรริสคว้าแขนเขา “รอก่อนเถอะ อีกสักสองสามวันเท่านั้นเอง เราเดินทางข้ามมาครึ่งโลกแล้ว ใจเย็นๆ ไปอีกสักสองสามโยชน์เถอะ โอกาสของเราจะมาถึงที่โหนดสักแห่งทางเหนือของยันไค”

“ถ้าเจ้าพูดอย่างนั้น” เจ้ากบเอ่ยอย่างกลางแกลงใจ...

...แต่อย่างน้อยครั้งนี้ทวยเทพก็รับฟัง และโอกาสของพวกเขา ก็มาถึงเร็วกว่านั้นมาก

นั่นคือสองวันต่อมา ฮิวท์ ฮังเกอร์ฟอร์ด บังคับม้ามาหยุดตรงกองไฟหุงต้มของพวกเขา และบอกว่า “ชาวดอร์น เจ้าเป็นที่ต้องการตัวที่กระโจมนับัญชาการ”

“เราคนไหนล่ะ” แกรริสถาม “เราเป็นชาวดอร์นกันหมด”

“ถ้าอย่างนั้นก็พวกเจ้าทุกคน” ฮังเกอร์ฟอร์ดผู้มีใบหน้าบูดบึ้งเคร่งขรึม และมือต่วนกุดเคยเป็นคนจ่ายค่าแรงประจำกลุ่มอยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งเจ้าชายผ้าขี้ริ้วจับได้ว่าเขาขโมยเงินจากหีบ และตัดนิ้วมือของเขาไปสามนิ้ว ตอนนั้นเขาจึงเป็นแค่ผู้ช่วย

มีเรื่องอะไรละนี่ จนถึงตอนนี้ เจ้ากบไม่คิดเลยว่าผู้บัญชาการของพวกเขา จะรู้ว่าเขามีชีวิตอยู่ ทว่าฮังเกอร์ฟอร์ดขี่ม้าจากไปแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีเวลาให้ถามสิ่งเดียวที่พวกเขาทำได้คือการตามตัวพีเบ้ม แล้วไปรายงานตัวตามคำสั่ง “อย่ายอมรับอะไรทั้งนั้น แล้วก็เตรียมตัวพร้อมสู้ด้วย” เควินทินบอกเหล่าสหาย

“ข้าพร้อมสู้อยู่ตลอดแหละ” พีเบ้มบอก

กระโจมนับัญชาการขนาดใหญ่ที่เจ้าชายผ้าขี้ริ้วชอบเรียกว่าปราสาทใบเรือของเขา มีคนเฝ้าอัดเมื่อกลุ่มชาวดอร์นไปถึง เควินทินใช้เวลาเพียงชั่วครู่

ก็ตระหนักได้ว่าคนที่มารวมตัวกันส่วนใหญ่มาจากเจ็ดราชอาณาจักร หรือไมก็
อาจอ้างว่ามีเชื้อสายเวสเทออส พวกถูกเนรเทศ หรือไมก็ลูกชายของผู้ถูก
เนรเทศ ดิก สตอร์วี่ อ้างว่ามีชาวเวสเทออสราวหกสิบคนอยู่ในกลุ่ม และ
หนึ่งในสามของพวกนั้นก็อยู่ที่นั่นด้วย รวมถึงตัวดิกเอง, ฮิวท์ ฮังเกอร์ฟอร์ด,
เมริสคองาม และลูวิส แลนสเตอร์ ผมทอง ซึ่งเป็นพลธนูฝีมือดีที่สุดใน
ของกลุ่ม

เดนโซ ดาน ก็อยู่ที่นั่นด้วย โดยมีแค็กโกตัวยักษ์อยู่ข้างๆ แค็กโก
ผู้ล่าศพ เดียร์นี่คนเรียกเขาเช่นนั้น แม้จะมีชื่อต่อหน้าเพราะเขาขี่โมโห และ
ดาบโค้งสีดาของเขาก็ดำพร่าๆ กับตัวเจ้าของ ในโลกนี้มีดาบยาววาลีเรียอยู่
หลายร้อยเล่ม แต่มีอาราคท์วาลีเรียอยู่เพียงหยิบมือเท่านั้น ทั้งแค็กโกและ
ดานไม่ใช้ชาวเวสเทออส แต่ทั้งสองเป็นหัวหน้าทหาร และมีความสำคัญ
ในสายตาของเจ้าชายผ้าสีขาว แชนชวากับแชนซัยของเขา เรื่องสำคัญบางอย่าง
กำลังจะเกิดขึ้น

เจ้าชายผ้าสีขาวนั่นเองที่พูดขึ้น “มีคำสั่งมาจากเยอร์คาซ” เขาบอก
“ดูเหมือนพวกแอสตาพอร์ที่ยังมีชีวิตรอดจะย่องออกจากประตูที่ซ่อนแล้ว ไม่มี
อะไรเหลืออยู่ในแอสตาพอร์นอกจากซากศพ พวกนั้นเลยกรูกันเข้าไปในเขต
ชนบท พวกมันเป็นร้อยๆ อาจจะเป็นพันๆ ทั้งหมดกำลังอดอยากเจ็บไข้
ยันไคไม่ต้องการให้พวกนั้นเข้าไปใกล้นครสีเหลืองของพวกมัน เราเลยได้รับคำสั่ง
ให้ตามล่าและไล่พวกมันไป ต้อนพวกมันกลับไปแอสตาพอร์หรือไมก็ขึ้นเหนือ
ไปมีรีน ถ้าราชินีมั่งกรอยากับพวกมันไว้ก็เชิญได้เลย พวกมันครึ่งหนึ่งกำลัง
ถ่ายเป็นเลือดและแม้แต่พวกที่แข็งแรงก็เป็นปากท้องที่ต้องเลี้ยง”

“ยันไคอยู่ใกล้กว่ามีรีน” ฮิวท์ ฮังเกอร์ฟอร์ด ดัน “ถ้าพวกมันไม่ยอม
ถอยล่ะ นายข้า”

“เพราะอย่างนี้เจ้าถึงต้องมีดาบกับหอกไป ฮิวท์ ถึงเจ้าจะใช้ธนูได้ดิกว่า
ก็เถอะ อยู่ให้ห่างพวกที่แสดงอาการท้องเสียเข้าไว้ละ ข้าจะส่งกองกำลังของ
เราครึ่งหนึ่งเข้าไปในแถบเนินเขา หน่วยลาดตระเวนห้าสิบหน่วย แต่ละหน่วย
มีทหารม้ายี่สิบคน เคราเลือดก็ได้รับคำสั่งเดียวกัน เพราะฉะนั้นพวกแมว
ก็จะลงพื้นที่ด้วย”

ชายในกลุ่มต่างมองสบตากัน และสองสามคนก็พิมพ์เบาๆ แม้พวก ลมโบกกับพลพรรคแมวจะต่างทำสัญญากับยันไคด้วยกันทั้งคู่ แต่เมื่อหนึ่งปี ก่อนในดินแดนพิพาท พวกเขาอยู่กันคนละด้านของแนวรบ และความอาฆาต แค้นก็ยิ่งอ้อยอิ่งอยู่ เคราเลือด ผู้บัญชาการจอมป่าเถื่อนของพวกเขาแมว เป็นชาย ร่าเริงเสียงดังสนั่น ผู้เขียนกระหายการชนอย่างแรงกล้า และไม่ได้ปิดบัง ความรังเกียจที่มีต่อ “พวกเหล่าเคราหงอกในชุดผ้าชีร์ว” เลย

ดี๊ก สตรอร์ว กระทบโอ “อภัยให้ข้าด้วย แต่พวกเราทั้งหมดล้วนเป็น ชาวเจ็ดราชาอาณาจักรที่เกิดที่นี่ นายข้าไม่เคยแบ่งกลุ่มตามสายเลือดและภาษา มาก่อนเลย แล้วทำไมถึงจะส่งพวกเราไปด้วยกันเล่า”

“เป็นคำถามที่ดี เจ้าจะต้องขี่ม้าไปทางตะวันออก ลึกเข้าไปในแถบเนินเขา จากนั้นก็ตีวงกว้างอ้อมยันไคไปมีริน ถ้าเกิดไปเจอชาวแอสตาพอร์เข้า ก็ไล่ พวกมันขึ้นเหนือ หรือไม่ก็ฆ่าเสีย...แต่จรงู๊ไว้ว่านั่นมิใช่จุดมุ่งหมายของภารกิจ ของเจ้า พันนครสี่เหลี่ยมไป เจ้าน่าจะเจอกับทหารลาดตระเวนของราชินีมังกร พวกลูกชายรอง หรือไม่ก็อีกาพายุ จะพวกไหนก็ใช้ได้ทั้งนั้น จงย้ายไปอยู่ ฝ่ายมันเสีย”

“ย้ายไปอยู่ฝ่ายมันรี” เซอร์ออร์สัน สโติน อัศวินบุตรนอกสมรสเอ่ย “นี่ท่านจะให้เราแปรพักตร์หรือ”

“ใช่แล้ว” เจ้าชายผ้าชีร์วบอก

เควินทิน มาร์เทล เกือบหัวเราะเสียงดังออกมาทีเดียว ทวยเทพเป็นบ้า ไปแล้ว

ชาวเวสเทออสขยับตัวอย่างอึดอัด บ้างก็จ้องลงไปใวจอกเหล้าองุ่นของตน รวากับหวังว่าจะพบสติปัญญาอะไรสักอย่างในนั้น ฮิวท์ ยังเกอร์ฟอร์ด นึกหน้า “ท่านคิดว่าราชินีเดเนริสจะรับเราไว้...”

“ใช่แล้ว”

“...แต่ถ้าเธอรับ แล้วยังไงต่อไปละ เราเป็นสายลับรี หรือว่านักลอบ ลังหาร หรือเป็น หูต ท่านคิดจะย้ายข้างรี”

แต่็กโกถลึงตา “นั่นเป็นเรื่องที่เจ้าชายจะตัดสินใจเอง ยังเกอร์ฟอร์ด หน้าที่ของเจ้าคือทำตามคำสั่งที่ได้รับ”

“แน่นอน” ฮังเกอร์ฟอร์ดยกมือที่มีสองนิ้วขึ้นมา

“เรามาพูดกันตรงๆเถอะ” เดนโซ ดาน กวีนักรบเอ่ยขึ้น “พวกยันไคเนะไม่น่าไว้ใจเลย ไม่ว่าผลของสงครามครั้งนี้จะเป็นยังไง พวกลมโบกก็ควรได้รับส่วนแบ่งในทรัพย์สินที่ได้จากชัยชนะ เจ้าชายของเราฉลาดแล้วว่าเปิดช่องทางทุกช่องไว้”

“เมริสจะเป็นผู้บัญชาการพวกเจ้า” เจ้าชายผ้าขี้ริ้วบอก “นางรู้ใจข้าในเรื่องนี้...และเดเนริส ทาร์แกเรียน ก็อาจจะพร้อมยอมรับผู้หญิงอีกคนมากกว่า”

เควินทินเหลือบมองกลับไปยังเมริสคนงาม เมื่อดวงตาระต่างไร้ชีวิตของนางสบกับเขา เขาก็รู้สึกขนลุกวามขึ้นมา *ข้าไม่ชอบอย่างนี้เลย*

ดิก สตรอร์ว ก็ยังมีข้อกลางแคลงใจเช่นกัน “แม่สาวนั่นคงโง่หนักถ้าไว้ใจพวกเรา แม้แต่กับเมริสก็เถอะ โดยเฉพาะเมริสเลยละ ให้ตายสิ ข้าเองยังไม่ไว้ใจเมริสเลย ทั้งๆที่นอนกับนางมาสองสามครั้งแล้ว” เขาฉีกยิ้ม แต่ไม่มีใครหัวเราะ ยิ่งเมริสคนงามยิ่งแล้วใหญ่

“ข้าว่าเจ้าเข้าใจผิดแล้ว ดิก” เจ้าชายผ้าขี้ริ้วบอก “พวกเจ้าทุกคนล้วนเป็นชาวเวสเทอโรส สหายจากบ้านเกิด พวกเจ้าพูดภาษาเดียวกับนาง บุชาทวยเทพองค์เดียวกับนาง ส่วนเรื่องของแรงจูงใจนะรี พวกเจ้าทุกคนต่างกล้ากลืนฝืนทนความอยู่ติธรรมจากน้ำมือข้า ดิก ข้าลงเสียมากกว่าชายคนใดในกลุ่ม และเจ้าก็มีแผ่นหลังเป็นเครื่องพิสูจน์ ส่วนฮิวท์ก็เสียนิ้วมือไปสามนิ้วตามบทลงโทษทางวินัยของข้า เมริสถูกคนครึ่งหนึ่งในกลุ่มข่มขืน จริงอยู่ว่าไม่ใช่ *กลุ่มนี้* แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องพูดเช่นนั้น ส่วนวิลล์แห่งพงไพร เฮอะ เจ้ามันก็แค่อัคนถ้อย ส่วนเซอร์ออร์สันก็โทษข้าที่ส่งน้องชายของเขาไปนครทุกซ์ตรัม และเซอร์ลูซิเฟอร์ก็ยังโกรธเป็นฟืนเป็นไฟที่แค็กโกแย่งทาสหญิงคนนั้นไป”

“พอได้นางแล้ว เขาส่งคืนมาให้ข้าก็ได้” ลูซิเฟอร์ ลอง บัน “เขาไม่มีเหตุผลให้ฆ่านางเลย”

“ก็นางอัปลักษณ์” แค็กโกบอก “แค่นั้นก็เป็นเหตุผลพอแล้ว”

เจ้าชายผ้าขี้ริ้วพูดต่อราวกับไม่มีใครพูดอะไรขึ้นมาเลย “เว็บเบอร์ เจ้า

ฝ่าฝืนจะยึดดินแดนในเวสเทอร์อสที่สูญเสียไปกลับคืน แลนสเตอร์ ข้ามา
เด็กผู้ชายคนนั้นที่เจ้าโปรดปรานนักหนา ส่วนเจ้าชาวดอร์นสามคนนี่ พวกเจ้า
คิดว่าเราโกหกเจ้า ส่วนแบ่งการปล้นแอสตาพอร์ที่พวกเจ้าได้รับน้อยกว่าที่เรา
สัญญาไว้ตอนอยู่โวลแลนทิสมากโข และข้าก็เป็นคนได้ส่วนแบ่งก้อนใหญ่ไป”

“ส่วนสุดท้ายนั้นก็จริงอยู่หรอก” เซอร์ออร์ลันแอซขึ้น

“กลลวงที่ดีที่สุดจะต้องมีเมล็ดพันธุ์แห่งความจริงอยู่บ้างเสมอ” เจ้าชาย
ผ้าซีร็วบอก “พวกเจ้าทุกคนมีเหตุผลมากพอที่จะอยากทิ้งข้าไป และเดเนริส
ทาร์แกเรียน ก็รู้ว่านักดาบรับจ้างเป็นพวกโกลเล พวกลูกชายรองกับอิกกาพายุของ
เธอเองรับทองคำจากยันโคมา แต่ก็ไม่ลังเลที่จะเข้าร่วมกับเธอเมื่อกระแส
การสู้รบเริ่มไหลไปหาเธอ”

“เราควรจะไปเมื่อไหร่” ลูวิส แลนสเตอร์ ถาม

“ทันทีเลย คอยระวังพวกแมวกับทวนยาวที่เจ้าอาจไปเจอเข้าด้วยละ
จะไม่มีใครรู้ว่าที่พวกเจ้าแปรพักตร์นะเป็นแค่กลลวง ยกเว้นก็แต่พวกเราที่อยู่
ในกระโจมนี้ เผยไต่เร็วเกินไป แล้วเจ้าจะต้องถูกตัดแขนขาฐานทิ้งหน้าที่
หรือไม่ก็ถูกควักไส้ฐานแปรพักตร์”

ชาวดอร์นทั้งสามเงิบงันขณะออกจากกระโจมบัญชาการ ทหารม้า
ยี่สิบคน ทั้งหมดล้วนพูดภาษาาร่วม เควินทินนิก การกระซิบกระซาบกลายเป็น
เรื่องอันตรายมากขึ้นอย่างยิ่งแล้วสิ

พีเอ็มตบหลังเขาอย่างแรง “เฮ้ นี่แหละเยี่ยมนัก เจ้ากบ การล่ามังกร
ไปละ”

เจ้าสาวผู้เอาแต่ใจ

อาซา เกรย์จอย นั่งอยู่ในห้องโถงยาวของกัลบาร์ต โกลเวอร์ กำลังดื่มเหล้าองุ่นของกัลบาร์ต โกลเวอร์ เมื่อเมสเตอร์ของกัลบาร์ต โกลเวอร์ นำจดหมายมาให้

“ท่านหญิงของข้า” เสียงของเมสเตอร์กระวนกระวายอย่างที่เป็นเสมอ ยามเมื่อเขาพูดกับนาง “มีนิกมาจากแบร์โรว์ตัน” เขายื่นม้วนแผ่นหนังให้นาง ราวกับรอไม่ไหวที่จะกำจัดมันไป มันถูกม้วนไว้แน่นและผนึกด้วยซีผึ้งแข็ง สีชมพู

แบร์โรว์ตัน อาซาพยายามนึกว่าใครปกครองในแบร์โรว์ตัน ลอร์ดแดนเหนือสักคน ไม่ใช่สหราชอาณาจักร ส่วนตราผนึกนั้น...พวกบอลตันแห่งเดรดพอร์ตเข้าทำศึกได้จริงสีชมพูมีลายหยดเลือดเล็กๆ กระจายจัดกระจาย ดังนั้นก็มีเหตุผลคืออยู่ที่พวกนั้นจะใช้ซีผึ้งครั้งผนึกสีชมพูด้วย

ข้ากำลังถือยาพิษ นางคิด ข้าควรเผามันเสีย แต่นางกลับแกะซีผึ้งออก เศษหนึ่งชิ้นเล็กร่วงตกลงบนตัก เมื่อนางอ่านถ้อยคำสั้นน้ำตาลแห้งแล้งนั้น อารมณ์ขุ่นมัวดำมืดก็ยิ่งดำทมิฬเข้าไปใหญ่ ปีกดำนำข่าวร้าย นกเรเวนไม่เคยนำข่าวที่น่ายินดีมาให้เลย สารฉบับล่าสุดที่ส่งมายังตีปู้ดนั้นมาจากสแตนนิส บาราเทียน เรียกร้องให้นางยอมสวามิภักดิ์ นี่แล้วร้ายกว่านั้นอีก “พวกชาวเหนือยึดโมตเคลินได้แล้ว”

“ลูกนอกสมรสแห่งบอลตันรี” คาร์ลซึ่งอยู่ข้างๆนางถามขึ้น

“แรมเซย์ บอลตัน ลอร์ดแห่งวินเทอร์เฟล เขาเองชื่อเองเลย แต่ก็มีชื่อ

คนอื่นๆ ด้วย” ท่านหญิงดัสติน ท่านหญิงเซอร์วิน และพวกคริสเวลส์คนลงชื่อใต้ชื่อของเขา ช่างๆ ซึ่งมีรูปยักซ์หยาบๆ วาดไว้ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอัมเบอร์ลึกราย

สิ่งเหล่านี้เขียนด้วยหมึกของเมสเตอร์ ซึ่งทำจากเขม่าและน้ำมันดินจากถ่านหิน แต่ข้อความด้านบนเขียนขึ้นทั่วๆ ด้วยตัวอักษรสีน้ำตาลตัวใหญ่แหลมใจความเอ่ยถึงการแตกของโมตเคลิน ถึงผู้พิทักษ์แดนเหนือที่เดินทางกลับดินแดนของตนพร้อมชัยชนะ ถึงการแต่งงานที่กำลังจะเกิดขึ้นในเร็ว ๆ นี้ ถ้อยคำแรกๆ มีว่า “ข้าเขียนจดหมายนี้ด้วยเลือดของพวกคนเหล็ก” คำพูดตอนท้ายคือ “ข้าส่งชิ้นส่วนของเจ้าชายมาให้พวกเจ้าคนละชิ้น อ้อยอิ่งอยู่ในดินแดนของข้า แล้วเจ้าจะได้พบชะตากรรมเดียวกับมัน”

อาซาเชื่อว่าน้องชายของนางตายไปแล้ว ตายเสียยิ่งกว่าแบบนี้ เศษผิวหนังของเขาดกลงบนटक นางหยิบมันขึ้นจอบเปลวแสงเทียน และมองคว้นไฟม้วนงอขึ้นมา จนกระทั่งส่วนสุดท้ายของมันถูกกลืนกินและเปลวไฟลามเลียนิ้วของนาง

เมสเตอร์ของกัลบาร์ต โกลเวอร์ ยืนรื้อรออยู่ใกล้ๆ นางอย่างคาดหมาย “ไม่มีจดหมายตอบหรือ” นางแจ้งเขา

“ข้าขอแจ้งข่าวนี้กับท่านหญิงซีเบลล์ได้หรือไม่”

“ตามใจท่านเถอะ” ไม่ว่าซีเบลล์ โกลเวอร์ จะพบความสุขอันใดในความพินาคของโมตเคลินหรือไม่นั้น อาซามีอาจบอกได้ ท่านหญิงซีเบลล์แทบจะใช้ชีวิตอยู่แต่ในป่าคักดีลิตี้ของนาง เพื่อสวดภาวนาให้ลูกๆ และสามีกลับมาอย่างปลอดภัย คำสวดภาวนานี้ก็ไม่น่าจะได้รับการตอบสนอง ต้นดวงใจของนางทั้งหูหนวกและตาบอดพบกับเทพจมน้ำของเราเลย โรเบิร์ต โกลเวอร์ และกัลบาร์ตพี่ชาย ได้ขี่ม้าลงใต้ไปกับหมาป่าหนุ่ม หากเรื่องเล่าเกี่ยวกับงานวิเวกเลือดที่พวกนางได้ยินเป็นจริงแม้สักครั้ง พวกนั้นก็ไม่น่าจะขี่ม้ากลับขึ้นเหนือมาอีกแล้ว อย่างน้อยลูกๆ ของนางก็ยังมีชีวิตอยู่ และนั่นก็เป็นเพราะข้า อาซาทิ้งพวกแกไว้ที่เห็นทาวเวอร์สในความดูแลของพวกน้ำสาว ลูกสาววัยทารกของท่านหญิงซีเบลล์ยังคงกินนมแม่อยู่ และนางก็ลงความเห็นไว้ว่าเด็กหญิงประหลาดเกินกว่าจะเผชิญการเดินทางฝ่าพายุอันยากลำบากอีกครั้ง อาซายัดจดหมาย

ใส่มีมเมสเตอร์ “เอ้า ให้นำหนังสือไปลอบใจจากในนี้ก็แล้วกันถ้าทำได้ เจ้าไปได้แล้ว”

เมสเตอร์ด้อมศีรษะแล้วจากไป หลังจากที่เข้าไปแล้ว ทริส บอตลีย์ จึงหันมาหาอาซา “ถ้าโมตเคลินแตกแล้ว อีกไม่นานทอร์เรนส์สแควร์ก็จะตามไปแล้วก็จะถึงคราวของเรา”

“ยังอีกสักพักหรือ กรามโห่วจะทำให้พวกมันเสียเลือดเนื้อ” ทอร์เรนส์สแควร์ไม่ใช่ซากปรักหักพังเหมือนโมตเคลิน และเด็กเมอร์ก็เป็นชาวเกาะเหล็กจนถึงกระดูก เขาจะยอมตายก่อนจะยอมแพ้แน่

ถ้าพ่อข้ายังมีชีวิตอยู่ โมตเคลินจะไม่มีทางแตกเลย เบลอน เกรย์จอยรู้ว่าโมตคือกุญแจในการรักษาแดนเหนือไว้ ยูรอนก็รู้เช่นกัน แต่เขาแค่ไม่ใส่ใจเหมือนกับที่ไม่ใส่ใจว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับตีปู้ดมอตต์หรือทอร์เรนส์สแควร์ “ยูรอนไม่สนใจว่าเบลอนจะพิชิตดินแดนใดไว้บ้าง อาของข้าออกไปล่ามังกร” นัยน์ตากาได้เรียกกำลังพลทั้งหมดของหมู่เกาะเหล็กไปยังโอลด์วิก แล้วแล่นเรือลี้เข้าไปในทะเลอาทิตย์อัสดง โดยมีวิกาหาเรียนผู้เป็นน้องชายตามหลังไปเหมือนสุนัขที่ถูกลงแล้ว ไม่มีใครเหลืออยู่ที่โพคีให้ร้องทุกข์ ยกเว้นก็แต่ลอร์ดสามีของนางเอง “เราเย็นหยัดอยู่เพียงลำพัง”

“เด็กเมอร์จะทำลายพวกนั้นแหลกลาญ” ครอมม์ ผู้ไม่เคยพบสตรีใดที่เขารักได้ถึงครึ่งของการศึกยินกราน “พวกมันก็แค่หมาป่า”

“พวกหมาป่าถูกสังหารไปหมดแล้ว” อาซาเอาเล็บหัวแม่มือเขี่ยขี้ผึ้งสีชมพู “พวกนักถลกหนังนั่นแหละที่สังหารพวกมัน”

“เราควรไปที่ทอร์เรนส์สแควร์ แล้วเข้าร่วมการต่อสู้ด้วย” เคเวนตัน เกรย์จอย ญาติห่างๆ ของนางและเป็นนายเรือ *แม่สาวชาวเล* ราบเร็ว

“ใช่” เดกอน เกรย์จอย ญาติที่ห่างยิ่งไปกว่านั้นเอ่ย เดกอนขี้เมา ผู้คนเรียกเขาเช่นนั้น แต่ไม่ว่าจะเมาหรือสร้าง เขาก็ขึ้นชอบการต่อสู้ยิ่งดี “ทำไมต้องให้เจ้ากรามโห่วได้รับชื่อเสียงรุ่งโรจน์ทั้งหมดด้วยเล่า”

คนรับใช้สองคนของกัลบาร์ต โกลเวอร์ นำเนื้อย่างมาให้ แต่แถบหนังนั้นพรากเอาความอยากอาหารของอาซาไปแล้ว คนของข้าทั้งความหวังที่จะคว้าชัยชนะไปแล้วทั้งหมด นางตระหนักขึ้นได้อย่างหมองหม่น ตอนนั้นพวกเขา

เอาแต่มองหาทางตายดี ๆ เท่านั้น พวกหมาป่าจะมอบสิ่งนั้นให้ นางไม่สงสัยเลย ไม่ช้าก็เร็ว พวกมันจะมายึดเอาปราสาทนี้กลับคืน

ดวงอาทิตย์กำลังจมลงหลังต้นสนสูงในไพรหมาป่าขณะที่อาซาโตบันไดไม้ ขึ้นไปยังห้องนอนที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของกัลบาร์ต โกลเวอร์ นางดื่มเหล้าองุ่น มากเกินไปและกำลังปวดศีรษะตบ ๆ อาซา เกรย์จอย รักคนของนาง ทั้งพวก นายเรือและลูกเรือไม่ต่างกัน แต่พวกนั้นครั้งหนึ่งโง่เขลา คนโง่เขลาที่กล้าหาญ แต่ก็โง่อยู่ดี ไปหากรมโท่ว ใช้ อย่างกับว่าเราจะสามารถ...

ระหว่างตีปู้ดกับเด็กเมอร์มีระยะทางไกลหลายโยชน์ทอดขวางอยู่ เป็นเนินเขาขรุขระ ป่าไม้หนาที่บ แม่น้ำเขียว และชาวเหนืออีกมากเกินกว่า นางจะอยากใส่ใจคิด อาซามีเรือยาวสี่ลำ และคนไม่ถึงสองร้อย...ซึ่งรวม ทริสตีเฟอร์ บอตลีย์ ที่นางไว้ใจพึ่งพาไม่ได้ แม้เขาจะพูดว่ารักนางเพียงใด แต่เขาก็จินตนาการไม่ออกว่าทริสจะรีบรูตไปยังเทอร์เรนส์แควร์เพื่อตายพร้อม เด็กเมอร์กรมโท่ว

คาร์ลตามนางขึ้นมาয়ห้องนอนของกัลบาร์ต โกลเวอร์ “ออกไปนะ” นางบอกเขา “ข้าอยากอยู่คนเดียว”

“สิ่งที่เจ้าต้องการคือข้าต่างหาก” เขาพยายามจูบนาง

อาซาผลักเขาออก “แต่จะต้องตัวข้าอีกที แล้วข้าจะ...”

“จะทำไม่” เขาชักกริชออกมา “ถอดเสื้อผ้าออกซะ สว่น้อย”

“ไปตายเสียไป เจ้าหนูไร้เครา”

“ข้าอยากนอนกับเจ้ามากกว่า” เขาตัวกริชอย่างรวดเร็วครั้งหนึ่ง แล้ว สายร้อยเส้นเข้ารูปไร้แขนของนางก็ขาดออก อาซาเอื้อมมือไปคว้าขวาน แต่คาร์ล ทั้งมืดและยึดข้อมือนางไว้ บิดแขนนางไปข้างหลังจนอาวุธนั้นหลุดจากนิ้ว เขาผลักนางกลับลงไปบนเตียงของโกลเวอร์ จูบนางอย่างแรง จากนั้นก็ฉีก เสื้อตัวยาวนางให้ทรวงอกทะลักออกมา เมื่อนางพยายามกระแทกเข้าไปใส่หว่างขา เขาก็บิดตัวหลบ แล้วใช้เข่าบังคับให้ขาของนางแยกออก “ข้าจะเอาเจ้าละทีนี้”

“เอาสิ” นางถ่มน้ำลาย “แล้วข้าจะฆ่าเจ้าตอนหลัง”

นางเบียดข่มตอนที่เขาสอดเข้าไป “ไปตายซะ” นางพูด “ไปตายซะ ไปตายซะ ไปตายซะ” เขาดูตปลายถันของนางจนนางร้องออกมา กิ่งเจ็บบวด

กิ่งสุซสม ช่องคลอดของนางกลายเป็นโลกทั้งใบ นางลิ้มโมตเคลิน แรมเซย์ บอลตัน และชิ้นหนังเล็กๆ ของเขา ลิ้มพิธิเลือกพระราชินี ลิ้มความล้มเหลวของตน ลิ้มการถูกเนรเทศของตัวเอง ลิ้มศัตรูและสามีของนาง มีแต่มือของ เขาเท่านั้นที่สำคัญ มีแต่ปากของเขา มีแต่แขนของเขากำโอบรอบตัวนาง และ อวัยวะของเขาในกายนาง เขาสมสู่กับนางจนนางกรี๊ดร้องออกมา แล้วก็ซู้่อีก ครั้งจนนางหลังน้ำตา ก่อนที่เขาจะปล่อยเมล็ดพันธุ์เข้าไปในครรภ์ของนาง ในที่สุด

“ข้าเป็นหญิงที่แต่งงานแล้ว” นางเตือนเขาหลังจากนั้น “เจ้าทำให้ข้ามีมลทิน เจ้าเด็กไร้เดียงสา ลอร์ดสามีของข้าจะตัดใจเจ้าทิ้งแล้วก็จับเจ้าใส่ชุดกระโปรง”

คาร์ลพลิกตัวออกจากนาง “ถ้าเขาลูกจากเก้าอี้ไทรลิกก็”

ห้องนั้นหนาวเย็น อาซาลุกขึ้นจากเตียงของกัลบาร์ต โกลเวอร์ แล้ว ปลดเสื้อผ้าที่ฉีกขาดออก เลื้อยเข้ารูปแขนกุดต้องเปลี่ยนสายร้อยใหม่ แต่เลื้อย ตัวยวานั้นยับเยินไปแล้ว ข้าไม่เคยชอบเสื้อตัวนี้อยู่แล้วละ นางโยนมันลงไป บนเปลวไฟ ส่วนที่เหลือนางปล่อยกองไว้ข้างเตียง ทรวงอกของนางเจ็บแสบ เมล็ดพันธุ์ของคาร์ลไหลลงมาตามต้นขา นางจะต้องชงชาพระจันทร์สักหน่อย ไม่อย่างนั้นก็จะเสี่ยงให้กำเนิดคราเคนอีกตัวออกมาสู่โลกใบนี้ แล้วนั่นสำคัญ อะไรเล่า พ่อข้าตายไปแล้ว ส่วนแม่ข้าก็กำลังจะตาย น้องชายข้ากำลังถูก ถลกหนัง แล้วก็ไม่มีอะไรสักอย่างที่ข้าจะทำได้เลย และข้ายังแต่งงานแล้วด้วย แต่งงานและขึ้นเตียงแล้ว...แม้จะไม่ใช้กับชายคนเดียวเท่านั้นก็ตาม

เมื่อนางสอดตัวกลับไปใต้ผ้าขนเฟอร์ คาร์ลก็หลับไปแล้ว “ชีวิตเจ้า เป็นของข้าแล้วตอนนี้ นี่ข้าเอากริชไปไว้ไหนนะ” อาซาเบียดตัวแนบแผ่นหลัง ของเขาแล้วสอดแขนโอบรอบตัวเขา ในหมู่เกาะ เขาเป็นที่รู้จักในนามคาร์ล สาวน้อย ส่วนหนึ่งก็เพื่อแยกเขาจากคาร์ลคนเลี้ยงแกะ, คาร์ล เคนนิ่ง คน พิลึก, คาร์ลชวานไว และคาร์ลชีซ่า แต่อีกส่วนที่สำคัญกว่าก็เพราะแก้ม เรียบเนียนของเขา เมื่ออาซาพบคาร์ลเป็นครั้งแรก เขากำลังพยายามไว้เคราอยู่ “ขนลุกพีช” นางเรียกเช่นนั้นพลางหัวเราะ คาร์ลสารภาพว่าเขาไม่เคยเห็น ลูกพีชมาก่อน นางจึงบอกว่าเขาต้องเดินทางลงใต้ไปกับนางในเที่ยวหน้า

ตอนนั้นยังคงเป็นฤดูร้อน โรเบิร์ตนั่งบัลลังก์เหล็ก เบลอนนั่งครุ่นคิด

อยู่บนบัลลังก์ศิลาสมุทร และเจ็ดราชาอาณาจักรสงบสุข อาซาเล่นลมด่ำลงไป ตามชายฝั่งเพื่อค้าขาย พวกนางเทียบท่าที่เกาะงามและเลนนิสพอร์ต กับเมืองท่าขนาดเล็กกว่านั้นอีกกรวยี่สิบแห่ง ก่อนจะเดินทางไปถึงอาร์เบอร์ ที่ซึ่งลูกพีชผลโตและมีรสหวานเสมอ “เห็นมั๊ย” นางเอย์ ครั้งแรกที่ลูกลูกหนึ่งขึ้นแนบแก้มคาร์ล เมื่อนางบังคับให้เขาลองชิมสักคำ น้ำผลไม้ก็ไหลลงมาที่คางของเขา และนางก็จุ่มพิตเช็ดให้จนหมดจด

คืนนั้นทั้งสองใช้เวลาดื่มด่ำสำราญกับลูกพีชและกันและกัน กว่าแสงสว่างแห่งวันจะหวนกลับมา อาซาก็อึมอึม ตัวเหนียวเหนอะ และมีความสุขที่สุดเท่าที่นางเคยประสบมา *นั่นหนักปีมาแล้วใช่ใหม่นะ หรือว่าเจ็ด* ฤดูร้อนเป็นความทรงจำที่กำลังรางเลือนไป และก็ผ่านมาสามปีแล้วนับจากครั้งสุดท้ายที่อาซาได้เอริตอรรอยกับลูกพีช แต่นางยังคงสุขสำราญกับคาร์ลอยู่ พวกนายเรือและพระราชอาจไม่ต้องการนาง แต่เขาต้องการ

อาซาเคยมีผู้รักคนอื่นมาก่อน บ้างก็ร่วมเตียงกับนางนานครึ่งปี บ้างก็ครึ่งคืน คาร์ลทำให้นางพึงใจมากกว่าคนอื่นที่เหลือทั้งหมดรวมกัน เขาอาจจะโกนหนวดเคราแคบปีละครั้ง แต่เครารุงรังมิได้ทำให้ใครเป็นชายชาติตรี นางชอบสัมผัสของผิวนุ่มเนียนของเขาใต้นิ้วมือ นางชอบลักษณะที่ผมยาวตรงของเขาระกับไหล่ นางชอบวิธีที่เขาจูบ นางชอบเวลาที่เขายิ้มกว้างเมื่อนางเอานิ้วหัวแม่มือปิดหัวนมของเขา ชนตรงหว่างขาของเขาเป็นสิทธิ์ายที่เข้มกว่าผมบนศีรษะ แต่ละเอียดนุ่มราวขนนกเมื่อเทียบกับกลุ่มขนสีดำหยาบรอบอวัยวะเพศของนาง นางชอบเช่นนั้นด้วย เขามีเรือนร่างของนักว่ายน้ำ สะอาดสะอาง เปรี้ยวบาง ไม่มีรอยแผลเป็นเลยสักรอย

รอยยิ้มเหนียมอาย วงแขนแข็งแรง นิ้วมือซ้ำของ และดาบสองเล่มที่แม่นยำ แล้วผู้หญิงจะต้องการอะไรมากไปกว่านี้อีกเล่า นางคงจะแต่งงานกับคาร์ลไปแล้วด้วยความยินดี แต่นางคือบุตรสาวของลอร์ดเบลอน ส่วนเขาเกิดมาเป็นชาวบ้านธรรมดา เป็นหลานชายของทาสคนหนึ่ง *ต่ำต้อยเกินกว่าข้าจะแต่งงานด้วย แต่ไม่ต่ำต้อยเกินกว่าที่ข้าจะดูดไ้อัจฉินให้* นางยิ้มร่าอย่างเมามาย คลานมุดไปได้ผ่านเฟอร์และเอาเขาเข้าปาก คาร์ลขยับตัวทั้งยังหลับ และหลังจากนั้นคู่หนึ่งเขาก็เริ่มตัวเกร็งขึ้นมา เมื่อนางทำให้เขาแข็งขันได้อีกครั้ง

เขาก็ตื่นแต่มีตา ส่วนนางก็เปียกแฉะ อาซาเอาผ้าขนเฟอร์คลุมรอบไหล่เปลือยเปล่าของตนแล้วขึ้นคร่อมเขา ดึงเขาเข้าไปลึกลงในตัวจนนางบอกไม่ได้ว่าใครมีอำนาจและใครมีจิม คราวนี้ทั้งคู่ถึงจุดสุดยอดพร้อมกัน

“ท่านหญิงที่รักของข้า” เขาพิมพ์่าหลังจากนั้นด้วยเสียงที่ยังงัวเงีย
“ราชินีที่รักของข้า”

ไม่ อาซาคิด ข้าไม่ใช่ราชินี แล้วก็จะไม่มีวันเป็นด้วย “นอนต่อเถอะ” นางจูบแก้มเขา แล้วย่องข้ามห้องนอนของกัลบาร์ต โกลเวอร์ ไปเปิดบานเกล็ดหน้าต่าง พระจันทร์เกือบเต็มดวงแล้ว คืนนี้แจ่มกระจ่างจนนางมองเห็นภูเขา มีหิมะปกคลุมยอด หนาวเย็นโดดเดี่ยว ไม่อาจอาศัยอยู่ได้ แต่ถึงดงามในแสงจันทร์ ยอดเขาเป็นประกายระยับสีซีดหยักเหมือนฟันแหลมเรียงเป็นแถว เนินบริเวณเชิงเขาและยอดเขาขนาดเล็กกว่าถูกกลืนหายไปในเงามืด

ทะเลอยู่ใกล้กว่านั้น แค่น้ำโยชน์ไปทางเหนือ แต่อาซามองไม่เห็น มีเนินเขาขวางทางอยู่มากเกินไป แล้วก็ต้นไม้ ต้นไม้เยอะเยอะเหลือเกิน ไพรหมาป่า ชาวเหนือตั้งชื่อให้ป่าผืนนี้ เกือบทุกคืน เสียงหมาป่าร้องเรียกหากันในความมืดจะดังมาให้ได้ยิน มหาสมุทรแห่งใบไม้ ถ้ามันเป็นมหาสมุทรแห่งผืนน้ำก็ดีหรือ

ตีปู้ดอาจอยู่ใกล้ทะเลกว่าวินเทอร์เฟล แต่ก็ยังไกลเกินกว่าที่นางจะชอบใจ อากาศที่นี่ให้กลิ่นต้นสนแทนที่จะเป็นเกลือ ทางตะวันออกเฉียงเหนือของภูเขาสิเทามีดห่มเหล่านี้มีผากำแพงตั้งอยู่ ที่ซึ่งสแตนนิส บาราเถียน ซักธงของตนขึ้น ศัตรูของศัตรูข้าคือสหายของข้า คนพูดกันเช่นนั้น แต่ที่อีกด้านของเหรียญนั้นก็คือ ศัตรูของสหายข้าคือศัตรูของข้า พวกเขาเกาะเหล็กเป็นศัตรูของพวกเขาเองแต่แดนเหนือที่บาราเถียนผู้อ้างสิทธิ์ในบัลลังก์ต้องการอย่างยิ่งवाद ข้าเสนอร่างกายอันอ่อนแอวิ่งดงามให้เขาได้ นางนึก พลางปิดผมปอยหนึ่งให้พ้นจากดวงตา แต่สแตนนิสแต่งงานแล้ว และนางก็เช่นกัน เขาและชาวเกาะเหล็กเป็นศัตรูเก่าแก่กันมา ระหว่างการกบฏครั้งแรกของบิดานาง สแตนนิสได้บดขยี้กองเรือเหล็กใกล้เกาะงามและกำราบเกรตวิคในนามพี่ชายของเขา

กำแพงที่มีมอสส์ขึ้นปกคลุมของตีปู้ดล้อมรอบเนินเขาถูกกลมกว้าง

ยอดแบนราบ บนยอดมีอาคารโถงยาวโอโถง พร้อมหอคอยสังเกตการณ์ที่ปลายด้านหนึ่ง เหยียดสูงขึ้นไปทำลึบฟุตเหนือเนินเขา ด้านล่างเนินคือลานปราสาทชั้นนอก ซึ่งมีคอกสัตว์ ลานเลี้ยงสัตว์มีรั้วล้อม โรงตีเหล็ก บ่อน้ำ และคอกแกะ มีคูลึกป้องกันไว้ กับมูนดินลาดเอียง และรั้วไม้ซุง ปราการชั้นนอกโค้งเป็นวงรีไล่ไปตามสภาพภูมิประเทศ มีประตูอยู่สองแห่ง แต่ละแห่งได้รับการปกป้องด้วยหอคอยคูทรงสี่เหลี่ยมทำจากไม้ และทางเดินบนกำแพง ล้อมรอบอาณาเขต มอสส์ขึ้นหนาครึ้มบนรั้วไม้ทางด้านทิศใต้ของปราสาทและเลื้อยไต่ขึ้นไปครึ่งหอคอย ทางตะวันออกและตะวันตกคือทุ่งโล่งว่างเปล่า มีข้าวไธต์และข้าวบาร์เลย์ปลูกอยู่ที่นั่นเมื่ออาซาฮิยึดปราสาท เพียงเพื่อจะถูกเหยียบย่ำไต่เท้าระหว่งการโจมตีของนาง น้ำค้างแข็งซึ่งลงต่อเนื่องทำให้พืชผลที่พวกนางปลูกหลังจากนั้นตายลงสิ้น เหลือทิ้งไว้แต่เพียงโคลน ชี้เท้าและต้นไม้เหี่ยวเฉาเฉื่อย

ปราสาทนี้เก่าแก่แต่ไม่แข็งแรง นางยึดมันมาจากพวกโกลเวอร์ แล้วลูกนอกสมรสแห่งบอลตันก็จะมาแย่งมันไปจากนาง แต่เขาจะไม่ได้ถลกหนังของนางดอก อาซา เกรย์จอย ไม่มีความตั้งใจจะยอมถูกจับทั้งเป็น นางขอตายเหมือนนยามมีชีวิตอยู่ พร้อมขวานในมือและรอยหัวเราะติดอยู่บนริมฝีปาก

ลอร์ดบิดาของนางได้มอบเรือยาวสามสิบลำให้นางใช้ยึดตีปู้ด มีสี่ลำที่ยังคงอยู่เมื่อนับ ลมดำของนางด้วย และหนึ่งลำในนั้นก็เป็นที่ของทริส บอตลีย์ ซึ่งเข้าร่วมกับนางเมื่อคนทั้งหมดของนางหนีไป *ไม่ นั่นไม่ยุติธรรม พวกเขา ล่องเรือกลับบ้านเพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อพระราชอาชญากรต่างหาก ถ้ามีใครสักคนหนี คนนั้นก็คือข้าต่างหาก* ความทรงจำนั้นยังคงทำให้นางรู้สึกอับอาย

“ไปเถอะ” นักอ่านเร่งเร้านาง ขณะที่พวกนายเรือแบกอายุรอนของนางลงจากเนินหน้ากาเพื่อสวมมงกุฎไม้ลอยน้ำให้

“แล้วท่านล่ะ ไปกับซาลี ข้าต้องการให้ท่านเรียกกระดมพลซาวฮาร์ลอร์” ตอนนั้นนางตั้งใจหมายจะต่อสู้อ

“ซาวฮาร์ลอร์อยู่ที่นั่นแล้ว พวกคนที่สำคัญนะ บางคนกำลังตะโกนชื่ออายุรอนอยู่ ข้าจะไม่หาเรื่องให้พวกฮาร์ลอร์ทะเลาะกันเองหรอก”

“ยูรอนบ้าไปแล้ว แล้วก็อันตรายด้วย เขานรคนั้น...”

“ข้าได้ยินแล้ว ไปเถอะ อาซา พอยูรอนสวมมงกุฎแล้ว เขาจะตามหาเจ้า อายายอมให้เขาเห็นเจ้าเข้าเสียว”

“ถ้าข้ายื่นหยัดร่วมกับท่านอาคนอื่นๆ...”

“...เจ้าก็จะตายเยี่ยงหมาหัวเน่า ถูกทุกฝ่ายต่อต้าน เมื่อเจ้าเสนอชื่อตัวเองให้พวกนายเรือ นั่นก็เท่ากับเจ้าเสนอตัวให้พวกเขาตัดตีสัน เจ้าฝันคำตัดตีสันนั้นไม่ได้แล้วตอนนี้ มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่ผู้ได้รับเลือกจากพิธีเลือกพระราชากฎโค่นอำนาจ อำนาจานของเฮริกดูลี”

มีแต่รูดริคนักอ่านเท่านั้นที่จะพูดถึงหนังสือเก่าๆที่โหนสั๊กเล่มมขณะชีวิตของทั้งสองกำลังพาดอยู่บนคมดาบ “ถ้าท่านอยู่ต่อ ข้าก็จะอยู่ด้วย” นางบอกเขาอย่างตื้อตึง

“อย่าโง่ไปหน่อยเลย ยูรอนมีรอยยิ้มในดวงตาให้โลกได้เห็นในคืนนี้ แต่พอรุ่งขึ้นมาถึง...อาซา เจ้าคือลูกสาวของเบลอนนะ เจ้าสามารถอ้างสิทธิ์ได้เหนือกว่าเขา ตราบใดที่เจ้ายังมีลมหายใจ เจ้าก็จะยังคงเป็นตัวอันตรายสำหรับเขา หากเจ้าอยู่ที่นี้ เจ้าจะถูกฆ่าหรือไม่ก็ถูกจับแต่งงานกับผีพายแดง ข้าไม่รู้ว่าอย่างไรจะเลวร้ายกว่ากัน ไปเสีย เจ้าจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

อาซาได้นำ *ลมดำ* ขึ้นฝั่งที่ด้านไกลของเกาะเพื่อความเป็นไปได้เช่นนั้นเอง โอลด์วิคมิได้มีขนาดใหญ่โต นางกลับไปขึ้นเรือได้ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น และออกเดินทางไปยังฮาร์ลอร์ว้ได้ก่อนที่ยูรอนจะตระหนักว่านางหายตัวไป แต่กระนั้นนางก็ลิ่งเลอยู่จนกระทั่งอาของนางบอกว่า “ไปเสียเพื่อความรักที่เจ้ามีต่อข้าแม่หนู อย่าบังคับให้ข้าต้องมองดูเจ้าตายเลย”

นางจึงจากมา โดยไปยังเห็นทาวเวอร์สเป็นอันดับแรก เพื่ออำลามารดา “คงอีกนานกว่าข้าจะได้มาอีก” อาซาเตือนนาง ท่านหญิงอแลนนิสไม่เข้าใจ “ธื่อนอนอยู่ไหนนะ” นางถาม “ลูกชายตัวน้อยของข้าอยู่ไหนกัน” ส่วนท่านหญิงกวินเนสต้องการจะรู้แต่เพียงว่าเมื่อใดลอร์ดรูดริคจะกลับมา “ข้าแก่กว่าเขาเจ็ดปี เห็นทาวเวอร์สควรเป็นของข้า”

อาซายังคงอยู่ที่เห็นทาวเวอร์ส กำลังขนสปีบลงเรือ เมื่อข่าวการแต่งงานของนางเดินทางมาถึง “หลานสาวผู้เอาแต่ใจตัวของข้าต้องถูกปราบพยศ”

ว่ากันว่านายนัยน์ตากาพูดไว้เช่นนั้น “และข้าก็รู้จักชายที่จะมาปราบพยศนาง” เขาจับนางแต่งงานกับเอริค ไอร์ออนเมเกอร์ และแต่งตั้งให้ผู้หักทั้งเป็นผู้ปกครอง หมู่เกาะเหล็กระหว่างที่เขาออกตามล่ามังกร เอริคเคยเป็นชายผู้ยิ่งใหญ่ในยุคของเขา เป็นนักปล้นที่ไม่เกรงกลัวสิ่งใด ผู้เคยไม่ได้ว่าเคยแล่นเรือไปกับปู่ของปู่ของนาง ซึ่งก็คือเดคอน เกรย์จอย คนเดียวกับที่เดคอนขึ้นมาได้รับการตั้งชื่อตาม พวกหญิงแก่บนเกาะงามยังคงชูพวกเด็ก ๆ ด้วยเรื่องเล่าเกี่ยวกับ ลอร์ดเดคอนและคนของเขา ข้าทำให้เอริคเสียหน้าในพิธีเลือกตั้งพระราชอาชานักย้อนกลับไป เขาไม่น่าจะลืมเรื่องนั้นไปได้

นางต้องยอมรับความสามารถของผู้เป็นอาตามที่เขาสมควรได้รับ ด้วยการจู่โจมเพียงครั้งเดียว ยูรอนได้เปลี่ยนคู่ปรับให้กลายเป็นผู้สนับสนุน ยึดหมู่เกาะได้มั่นคงทั้งที่ไม่ได้ไปปรากฏตัว และกำจัดอาชานในฐานะภัยคุกคามไปได้ แล้วยังได้หัวเราะจนท้องแข็งอีกด้วย ทริส บอตลีย์ บอกว่านายนัยน์ตากาใช้ตราประทับแทนตัวนางในงานแต่งงานของนาง “ข้าหวังว่าเอริคไม่ได้ยื่นกรานจะอ้างสิทธิ์ทางพฤตินัยด้วยนะ” นางพูด

ข้ากลับบ้านไม่ได้ นางนึก แต่ก็ไม่กล้าอยู่ที่นั่นต่อไปนานกว่านี้อีก ผืนป่าเขียวบังนทำให้นางใจคอไม่ดี อาชาใช้ชีวิตที่ผ่านมาบนเกาะและบนเรือท้องทะเลไม่เคยเจียบสบเลย เสียงคลื่นกระทบชายฝั่งหินขรุขระไหลเวียนอยู่ในโลहितของนาง แต่ที่ตีปู้ดมอตต์ไม่มีคลื่น...มีก็แต่ต้นไม้ ต้นไม้ไร้ที่สิ้นสุดทั้งต้นสนทหาร สนพิทักซ์ บีช แอช โอ๊กดึกดำบรรพ์ เกาลัด ไอร์ออนวู้ด และเฟอร์ เสียงที่ตั้งมาจากพวกมันนั้นนุ่มนวลกว่าเสียงของทะเล และนางจะได้ยินก็ต่อเมื่อมีลมพัดมา แล้วจากนั้นเสียงทอดถอนใจนั้นก็เหมือนจะมาจากทุกทิศรอบตัวนาง รวากับพวกต้นไม้กำลังกระซิบกระซาบกันด้วยภาษาอะไรสักอย่างที่น่าไม่เข้าใจ

คืนนี้เสียงกระซิบเหมือนจะดังกว่าเคย ไบไม้แห้งสีน้ำตาลสายปลิวระอาชาบอกตัวเอง กิ่งไม้ไกร่นๆส่งเสียงเอี้ยดฮัดในสายลม นางหันผละจากหน้าต่างไปให้พ้นจากผืนป่า ข้าอยากให้มีแดดฟ้าเรือใต้ฟ้าทำอีกครั้ง หรือถ้าไม่ได้ก็ขออาหารตกถึงท้องสักหน่อยเถอะ เมื่อคืนนี้นางดื่มเหล้าองุ่นมากเกินไป แต่กินขนมปังน้อยเกินไป และไม่ได้กินเนื้ออย่างชุ่มเลือดชิ้นเยี่ยมมันเลย

แสงจันทร์สว่างพอให้นางหาเสื้อผ้าพบ นางสวมกางเกงรัดเข้าสีด้าตัวหนา เสื้อตัวยาวบุหนวม และเสื้อหนังแขนกุดเข้ารูปสีเขียว คลุมทับด้วยเกราะแผ่นเหล็กกล้าเป็นชั้นๆ ซ้อนทับกัน นางปล่อยให้คาร์ลอยู่กับความฝันของเขา แล้วย่องลงไปตามบันไดด้านนอกของป้อม ชั้นบันไดส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดได้เท่าเปล่า ชายคนหนึ่งซึ่งกำลังเดินเผ้ายามบนกำแพงเหลือบเห็นนางขณะกำลังลงมา และยกหอกขึ้นทักนาง อาซาผิวปากกลับไปให้เขา ขณะที่นางเดินตัดลานชั้นใน ไปยังโรงครัว สุนัขของกัลบาร์ต โกลเวอร์ ก็เริ่มเห่าขรม *ดีเลย* นางนึกจะได้กลับเสียงต้นไม้ไปเสีย

นางกำลังหันแหย่เชิงสีเหลืองเสียวหนึ่งออกจากเนยก้อนกลมใหญ่เหมือน ล้อเกวียน เมื่อทริส บอตลีย์ ก้าวเข้ามาในครัว ผ้าคลุมไหล่ขนเฟอร์ผืนหนา ห่อหุ้มร่างเขาไว้ “ราชินีของข้า”

“อย่ามาล้อข้า”

“ท่านจะครองหัวใจข้าตลอดไป ใ้หน้าโง่ที่แหกปากลั่นในพิธีเลือกตั้ง พระราชามากมายแค่นี้ก็เปลี่ยนแปลงเรื่องนี้ไม่ได้”

ข้าจะทำยังไงกับเด็กนี่ดีนะ อาซาไม่สงสัยในความอุทิศตนของเขาเลย เขาไม่เพียงแต่ยืนหยัดเป็นตัวแทนสนับสนุนนางที่เนินนัγκα และตะโกนชื่อนาง แต่เขายังถึงกับเดินทางข้ามทะเลเพื่อมาสมทบกับนางหลังจากนั้น ทอดทิ้งทั้งพระราชธา ญาติพี่น้อง และบ้านของตนเอง *ไม่ใช่ว่าเขาจะกล้าท้าทายยูรอน ต่อหน้าหรรอก* เมื่อนัยน์ตากาน่ากองเรือออกทะเลไป ทริสก็แค่อ้อยอิ่งรั้งท้าย อยู่ข้างหลัง แล้วเปลี่ยนเส้นทางต่อเมื่อเรือลำอื่นๆ ลับส่ายตาไปแล้ว แต่นั่น ก็ยังต้องอาศัยความกล้าหาญประมาณหนึ่งอยู่ดี เขาไม่มีทางกลับไปที่หมู่เกาะ ได้อีกแล้ว “เนยแข็งมัย” นางถามเขา “มีแฮมด้วยนะ แล้วก็มัสดาร์ต”

“ไม่ใช่อาหารหรรอกที่ข้าต้องการ ท่านหญิงของข้า ท่านก็รู้” ทริสไว้ เคราคริมสีน้ำตาลเมื่ออยู่ดีปู้ด เขอ้างว่ามันช่วยทำให้หน้าเขาอุ่น “ข้าเห็นท่าน จากหอสังเกตการณ์”

“ถ้าเจ้ากำลังเผ้ายาม แล้วเจ้ามาทำอะไรที่นี่”

“ครอมมีอยู่บนนั้น แล้วก็ฮาเกนนักเป่าเขาด้วย เราต้องใช้ดาที่คู่กันเขียว สำหรับเผ้ามองไปไม้ไหวงกรอบแกรบในแสงจันทร์ เราต้องคุยกัน”

“อีกแล้วรี” นางถอนใจ “เจ้ารู้จักลูกสาวของฮาเกนใช่ไหม คนที่ผมแดงนะ นางบังคับเรือได้ดีพอๆกับชายคนไหนๆเลย แล้วก็หน้าตาน่ารักด้วย นางอายุสิบเจ็ด แล้วข้าก็เคยเห็นนางมองเจ้าอยู่นะ”

“ข้าไม่ต้องการลูกสาวของฮาเกน” เขาเกือบตะตะตัวนางแล้วก่อนจะเปลี่ยนใจ “อาซา ได้เวลาไปแล้วนะ โมตเคลินคือสิ่งเดียวที่เหนียวรั้งกระแสน้ำไว้ ถ้าเรายังอยู่ที่นั่นต่อไป พวกชาวเหนือจะฆ่าเราหมดทุกคน ท่านก็รู้นี้”

“เจ้าอยากให้ข้าหนีรี”

“ข้าอยากให้ท่านมีชีวิตรอด ข้ารักท่าน”

ไม่ใช่หรอก นางคิด เจ้ารักเด็กสาวบริสุทธิ์ไร้เดียงสาสักคนที่มีชีวิตอยู่ในหัวของเจ้าเท่านั้น เด็กสาวผู้หวาดกลัวที่ต้องการให้เจ้าคุ้มครอง “ข้าไม่ได้รักเจ้า” นางพูดตรงๆ “และข้าก็จะไม่หนี”

“ที่นี่มีอะไรให้เจ้ายึดเหนี่ยวไว้แน่นเสียเหลือเกิน นอกจากต้นสน โคลน แล้วก็ศัตรู เรามีเรือนะ ลงเรือจากไปกับข้าเถอะ แล้วเราจะสร้างชีวิตใหม่กันไหนทะเล”

“ในฐานะโจรสลัดรี” นั่นเกือบจะล่อใจนางได้ที่เดียว *ปล่อยให้พวกเขาฆ่าเอาพวกไพร่มีดทิมของพวกมันกลับไป แล้วยึดท้องทะเลโล่งกลับมา*

“ในฐานะพ่อค้า” เขายืนกราน “เราจะเดินทางไปตะวันออกเหมือนอย่างที่คุณเฝ้าตากาทำ แต่เราจะกลับมาพร้อมผ้าไหมกับเครื่องเทศ แทนที่จะเป็นเขามังกร เดินทางไปทะเลหยกสักครั้ง แล้วเราก็จะร่ำรวยตั้งหลายเทพ เราจะมีคฤหาสน์ในโอลด์ทาวน์หรือในนครอิสระสักแห่งก็ได้”

“เจ้ากับข้ากับคาร์ลรี” นางเห็นเขานิ่งหน้าเมื่อนางเอ่ยชื่อของคาร์ล “ลูกสาวของฮาเกนอาจจะอยากเล่นเรือไปทะเลหยกกับเจ้านะ ข้ายังคงเป็นบุตรสาวแห่งคราเคน ที่ของข้าคือ...”

“...ที่ไหนรี ท่านกลับไปหมู่บ้านไม่ได้ นอกเสียจากท่านตั้งใจจะยอมจำนนต่อลอร์ดสามีของท่าน”

อาซาพยายามนึกภาพตัวเองบนเตียงกับเอริค ไอร์ออนแมเกอร์ ภูกรา่งใหญ่หนาของเขาคดทับ ต้องทนถูกเขากอด เป็นเขาก็ยังดีกว่าผีพายแดงหรือลูคัส คอดด์ มือซ้าย ผู้หักทังเคยเป็นชายร่างยักษ์เสียงดังคำราม แข็งแรง

น่าเกรงขาม มีความรักคืออย่างแรงกล้า และไร้ซึ่งความหวาดกลัวใดๆ นั่นก็อาจจะไม่แย่นักหนาหรอก เขาอาจจะตายตอนพยายามทำหน้าที่สามีครั้งแรกก็ได้ นั่นจะทำให้นางเป็นภรรยาฝ่ายของเอริคแทนที่จะเป็นภรรยาของเอริค ซึ่งเรื่องอาจจะดีขึ้น หรือไม่ก็แย่งกว่าเดิมมาก ขึ้นอยู่กับพวกหลานชายของเขา และอาของข้าด้วย สุดท้ายแล้ว กระแสลมทั้งหลายก็พัดข้ากลับไปหายูรอน “ข้ามีตัวประกันอยู่ที่ฮาร์ลอร์” นางเตือนเขา “แล้วก็ยังมีแหลมมังกรทะเลอีก... ถ้าข้าครอบครองอาณาจักรของพ่อข้าไม่ได้ ทำให้ข้าไม่สร้างอาณาจักรของตัวเองขึ้นมาเล่า” แหลมมังกรทะเลไม่ได้มีคนอาศัยอยู่เบาบางมาตลอดเหมือนอย่างในตอนนี ซากปรักหักพังเก่าๆ มีให้เห็นท่ามกลางเนินเขากับหนองบึง ซึ่งก็คือฐานที่มั่นโบราณที่หลงเหลืออยู่ของปฐมนุรุษ และตามที่สูงๆ ก็มีต้นเวียร์วู้ดขึ้นเป็นวงที่พวกเด็กๆ แห่งพงไพรทิ้งไว้

“เจ้ายึดติดแหลมมังกรทะเลแบบเดียวกับที่ชายจมน้ำยึดเกาะเศษซากเรือเลย มังกรทะเลมีอะไรที่ใครจะอยากได้ริ ที่นั่นไม่มีเหมือง ไม่มีทอง ไม่มีเงิน ไม่มีแม่แต่ดึกหรือเหล็ก ผืนดินก็เปียกแฉะเกินกว่าจะปลูกข้าวสาลีหรือข้าวโพดได้”

ข้าไม่ได้วางแผนจะปลูกข้าวสาลีหรือข้าวโพดสักหน่อย “ที่นั่นมีอะไรรี ข้าจะบอกให้นะ แนวชายฝั่งยาวๆ สองแนวโง่งละ อ่าวเว้านับร้อยที่ซุกซ่อนอยู่นากในทะเลสาบ แชลมอนในแม่น้ำ หอยกาบตามริมชายฝั่ง ผุงแมวน้ำนอกชายฝั่งออกมา ต้นสนสูงๆ สำหรับต่อเรือ”

“แล้วใครจะต่อเรือพวกนั้นริ ราชีนีของข้า ฝ่าบาทจะหาผู้ได้ปกครองสำหรับอาณาจักรนั้นจากที่ไหน ถ้าพวกชาวเหนือยอมให้ท่านครองที่นั่น หรือท่านตั้งใจจะปกครองอาณาจักรแห่งแมวน้ำกับนากล่ะ”

นางหัวเราะเศร้าๆ “หากอาจจะปกครองง่ายกว่าคน ข้ายอมให้ในข้อนั้น ส่วนแมวน้ำก็ฉลาดกว่า ไม่หรอก เจ้าอาจพูดถูกแล้วละ หนทางที่ดีที่สุดของข้าน่าจะยังคงเป็นการกลับไปไพค์ คนที่ฮาร์ลอร์จะยินดีต้อนรับการกลับไปของข้า ที่ไพค์ด้วย ส่วนยูรอนก็หามิตรไม่ได้เลยที่แบล็กไทด์ตอนที่เขาสังหารลอร์ดเบเลอร์ ข้าอาจไปตามหาอาแอรอน แล้วรวมพลที่หมู่เกาะนั้นได้” ไม่เคยมีใครพบเห็นผมเปียกนับแต่พิธีเลือกตั้งพระราชธา แต่กลุ่มผู้จมน้ำ

ของเขาอ้างว่าเขากำลังซ่อนตัวอยู่ที่เกรตวิก และไม่มากนักจะโผล่มาอื้อฉาวจน
ต่อเทพจมน้ำให้นำความพิโรธมาสู่ยักษ์น้ดากากับบิรวาร

“ผู้ห้กทั้งก็กำลังตามหาผมเปียกเหมือนกัน เขากำลังไล่ล่าพวกผู้จมน้ำ
อยู่ เบรอน แบล็กไทด์ ตาบอดถูกจับไปสอบสวน แม้แต่เกรย์กัลล์ผู้เฒ่าก็ยัง
ถูกตีตรวนเลย แล้วท่านจะตามหานักบวชผู้นั้นได้อย่างไรในเมื่อคนทั้งหมด
ของยูรอนยังหาไม่พบ”

“เขามีสายเลือดเดียวกับข้า เป็นน้องชายของพ่อข้า” นั่นเป็นคำตอบที่
ไร้หน้าหนักนั้ก และอาชาก็รู้ดี

“ท่านรู้ม้ยว่าข้าคิดยังไง”

“ข้าสงสัยว่ากำลังจะรู้ที่นี่แหละ”

“ข้าคิดว่าผมเปียกตายไปแล้ว คิดว่ายักษ์น้ดากาปาดคอเขา ที่ไอร์ออน-
เมเกอร์ออกตามหาเขาก็แค่เพื่อให้เราเชื่อว่านักบวชนั้นหนีไปได้ ยูรอนกลัวจะ
ถูกมองว่าเป็นผู้สังหารญาติตัวเอง”

“อย่าให้ข้าได้ยื่นเจ้าพุดแบบนั้นเชียว บอกยักษ์น้ดากาว่าเขากลัวการ
สังหารญาติ แล้วเขาก็จะฆ่าลูกชายสักคนของตัวเองเพียงเพื่อพิสูจน์ว่าเจ้าพุดผิด”
อาชารู้สึกแทบสร้างเมาแล้วเมื่อถึงตอนนั้น ทริสตีเฟอร์ บอตลีย์ ส่งผลต่อนาง
เช่นนี้

“ถึงท่านจะตามหาอาผมเปียกของท่านพบ ท่านทั้งสองก็จะทำไม่สำเร็จ
หรือก พวกท่านทั้งคู่ เข้าร่วม พิธีเลือกตั้งพระราชา เพราะฉะนั้นท่านจะบอกว่า
พิธีนั้นจัดขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเหมือนอย่างทีทอร์กอนอ้างไม่ได้ ท่านถูก
กฎหมายทุกข้อของหวยเทพและมนุษย์ผูกมัดกับผลการเลือกตั้งครั้งนั้น ท่าน...”

อาชามวดคิ้ว “รอก่อน ทอร์กอนรี ทอร์กอนไไหน”

“ทอร์กอนผู้มาสาย”

“เขาเป็นพระราชานในยุคแห่งวีรบุรุษ” นางนีกก็ออกเกี่ยวกับเขาเพียงเท่านั้น
ส่วนที่เหลือนั้นแทบไม่รู้เลย “เขาทำไมรี”

“ทอร์กอน เกรย์ไอร์ออน เป็นบุตรชายคนโตของพระราชา แต่พระราชา
ก็แก่ชราและทอร์กอนก็กระวนกระวายไม่เป็นสุข ตามเรื่องที่เกิดขึ้นนั้น ตอนที่
พอบิดาของเขาเสียชีวิต เขากำลังออกไปปล้นตามแม่น้ำแมนเดอร์จากฐานที่มั่น

ของเขานโละเทา พวกน้องชายของเขาไม่ได้ส่งข่าวไปให้รู้แต่กลับรีบจัดพิธีเลือกตั้งพระราชธา โดยคิดว่าหนึ่งในพวกเขาจะได้รับเลือกให้สวมมงกุฎไม่ลายน้า แต่พวกนายเรือและพระราชากลับเลือกอูร์รากอนพี่ชายผู้แสนดีขึ้นปกครองแทน สิ่งแรกที่พระราชากองคี่ใหม่ทำคือสั่งปลิดชีพลูกชายทุกคนของพระราชากองคี่เก่า พวกนั้นก็เลยถูกประหาร หลังจากนั้นคนจึงเรียกเขาว่า พี่ชายชาติชั่ว ถึงแม้ว่าความจริงแล้วเขาจะไม่ใช่วาติพี่น้องของพวกนั้นเลยก็ตาม เขาปกครองอยู่เกือบสองปี”

อาซาจำได้แล้วตอนนั้น “ทอร์กอนกลับมาบ้าน...”

“...แล้วบอกว่าพิธีเลือกตั้งพระราชธา นั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่ออ้างสิทธิ์ ตอนนั้นเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าพี่ชายชาติชั่วจะทั้งโหดร้ายและอำมหิต เขามีสหายเพียงน้อยนิดเหลืออยู่บนหมู่เกาะ พวกนักบวชประณามเขา พวกลอร์ดลูกขึ้นมาต่อต้านเขา แล้วพวกนายเรือของเขาเองก็หันร่างเขาเป็นชิ้นๆ ทอร์กอนผู้มาสายจึงได้ขึ้นเป็นพระราชธาและปกครองอยู่นานสี่สิบปี”

อาซาจับหูทั้งสองข้างของทริส บอตลีย์ แล้วจูบปากเขาเต็มๆ เขาหน้าแดงและหายใจหอบเมื่อนางปล่อยมือจากเขา “นั่นอะไรนะ” เขาถาม

“เรียกว่าจูบไล่ละ เอาคนโง่อย่างข้าไปถ่วงน้ำที่เถอะ ทริส ข้าน่าจะจำได้...”

จู่ๆ นางก็หยุดชะงัก เมื่อทริสพยายามจะพูด นางก็ส่งเสียงจู้ให้เขาเงิบและเงี้ยวหูฟัง “นั่นเสียงแตรศึกนี่ ฮาเกน” นางนึกถึงสามีของตนเป็นอันดับแรก เอริค ไอร์ออนแมเกอร์ จะอุตส่าห์เดินทางมาถึงที่นี่เพื่ออ้างสิทธิ์ในตัวภรรยา ผู้เอาแต่ใจตัวเขียวหรือ “สุดท้ายแล้วเทพจมน้ำก็รักข้า ข้ากำลังนึกสงสัยอยู่นี่เองว่าจะทำอะไรดี แล้วท่านก็ส่งศัตรูมาให้ข้าสู้” อาซาลุกขึ้นยืนแล้วดันเม็ดของตนกกลับเข้าฝักอย่างแรง “การศึกมาหาเราถึงที่แล้ว”

กว่าจะไปถึงลานปราสาท นางก็วิ่งเหยาะๆ แล้ว โดยมีทริสไล่ตามหลังมา แต่กระนั้นนางก็ยังไปถึงช้าเกินไป การต่อสู้จบสิ้นลงแล้ว อาซาพบชาวเหนือสองคนกำลังหลังเลือดอยู่ตรงกำแพงด้านทิศตะวันออก ไม่ไกลจากประตูหลัง ลอร์เรนขวานยาว, ฮาร์ลทอนี้ว้เท้า และกริมทังก์ ยืนค้ำร่างพวกนั้นอยู่ “คร่อมมกับฮาเกนเห็นพวกมันป็นขี้มก้าแพงมา” กริมทังก์อธิบาย

“แค่สองคนนี่” อาซาถาม

“ห้า เราเข้าไปสองก่อนที่พวกมันจะเข้ามาได้ ฮาร์ลล้างहारอีกคนที่ทางเดินบนกำแพง เจ้าสองคนนี่เข้ามาถึงลาน”

หนึ่งในนั้นตายแล้ว เลือดกับสมองแห้งกรังอยู่บนขวานยาวของลอร์เรน แต่คนที่สองยังคงหายใจรยริน แม้ออกของกริมทังก์จะตริ่งเขาไว้กับพื้นจมกกองเลือดที่กำลังแผ่กระจายออก ทั้งสองสวมเสื้อเกราะหนังเดี่ยวผ้าคลุมไหล่คล้ายต่างสีน้ำตาล เขียว และดำ คีระชะและไหล่มีกิ่งไม้ ใบไม้ และพุ่มไม้เย็บติดอยู่ทั่ว

“เจ้าเป็นใคร” อาซาถามชายที่บาดเจ็บ

“ฟลินต์คนหนึ่ง เจ้าละเป็นใคร”

“อาซาแห่งตระกูลเกรย์จอย นี่คือนิราสาทของข้า”

“ดีปู้ดเป็นปราสาทของกัลบาร์ต โกลเวอร์ ไม่ใช่บ้านของพวกปลาหมึก”

“ยังมีพวกเจ้าอีกมั๊ย” อาซาถาม เมื่อเขาไม่ตอบ นางจึงคว้าดอกของกริมทังก์แล้วหมุนบิด ชายชาวเหนือร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด ขณะที่เลือดไหลทะลักออกจากบาดแผลอีก “เจ้ามีธุระอะไรที่นี่”

“ท่านหญิง” เขาบอกขณะตัวสั่นกระตุก “ห่วยเทพ หยุดที เรามาที่ท่านหญิง มาช่วยชีวิตนาง พวกเรามีแค่ห้าคน”

อาซามองลงไปดวงตาของเขา เมื่อนางเห็นความเท็จในนั้น นางก็ทิ้งน้ำหนักลงบนดอกแล้วบิด “มีอีกเท่าไร” นางถาม “บอกข้ามา ไม่งั้นข้าจะทำให้เจ้าตายช้าๆจนฟ้าสาบทีเดียว”

“เยอะ” เขาสะอื้นตอบออกมาในที่สุด แทรกกระหว่างเสียงแผดร้อง “เป็นพันๆ สามพัน ลี...อีกกกก...ได้โปรด...”

นางกระชากดอกออกจากร่างเขา แล้วจับสองมือแห่งทะเลลุ่มลุ่มไปปิดนั้น เมสเตอร์ของกัลบาร์ต โกลเวอร์ เคยอ้างไว้ว่าพวกชนเผ่าบนภูเขาชอบทะเลาะวิวาทกันจนไม่อาจรวมกลุ่มกันได้โดยไม่มีพวกสตาร์คสักคนเป็นผู้นำ เขาอาจจะไม่ได้โกหก เขาอาจแค่เข้าใจผิด นางได้เรียนรู้แล้วว่า นั่นให้รสชาติอย่างไรที่พิถีพิถันตั้งพระราชอาของผู้เป็นอา “ห้าคนนี่ถูกส่งมาเปิดประตูของเราก่อนการโจมตีหลัก” นางเอ่ยขึ้น “ลอร์เรน, ฮาร์ล ไปเอาตัวท่านหญิงโกลเวอร์กับเมสเตอร์ของนางมาพบข้า”

“แบบสมประกอบหรือโศกเสียด” ลอร์เรนชานยาวถาม

“แบบสมประกอบและไม่ถูกทำร้ายใดๆ กริมทังก์ ขึ้นไปที่หอคอย
ชั่วช้านั้น แล้วบอกคร่อมกับฮาเกนให้คอยจับตาสั่งเกตให้ดี ถ้าพวกเขาเห็น
แม้แต่กระต่ายป่าสักตัว ข้าก็ต้องการจะรู้”

ไม่นานลานปราสาทของดีปวู้ดก็เต็มไปด้วยผู้คนที่หวาดกลัว คนของนาง
กำลังพยายามสวมชุดเกราะ หรือไม่ก็ปีนขึ้นไปยังทางเดินบนกำแพง ชาวบ้าน
ในปกครองของกัลบาร์ต โกลเวอร์ มองดูด้วยใบหน้าตื่นตระหนก พลัง
กระซิบกระซาบกัน พ่อบ้านของโกลเวอร์ต้องถูกห้ามขึ้นมาจากห้องใต้ดิน
เนื่องจากเขาเสียขาไปข้างหนึ่งตอนที่อาชวยึดปราสาท เมสเตอร์ประห้วงเสียงดัง
จนกระทั่งลอร์เรนเอากำปั้นหุ้มเกราะโซ่ถักกระแทกใบหน้าเขาอย่างแรง
ท่านหญิงโกลเวอร์ไหล่ออกมาจากป่าศักดิ์สิทธิ์โดยเกาะแขนสาวใช้มา “ข้าเตือน
ท่านแล้วว่าวันนี้จะมาถึง ท่านหญิงของข้า” นางเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นศพบนพื้น

เมสเตอร์ดันตัวมาข้างหน้า เลือดหยดลงมาจากจมูกหัก “ท่านหญิง
อาชา ข้าขออโงละ เอาจของท่านลง แล้วให้ข้าต่อรองขอชีวิตท่านเถอะ ท่าน
ใช้งานพวกเราอย่างยุติธรรมและมีเกียรติ ข้าจะบอกพวกเขาอย่างนั้น”

“เราจะแลกตัวท่านกับพวกเด็กๆ” ดวงตาของซีเบลล์ โกลเวอร์ แดงก่ำ
จากน้ำตาและคำคืนที่นอนไม่หลับ “กาเวนอายุสี่ขวบแล้วตอนนี้ ข้าไม่ได้
อยู่กับเขาตอนวันครบรอบวันตั้งชื่อ แล้วก็ลูกสาวตัวน้อยของข้า...คืนลูกๆข้า
มาเถอะ แล้วจะไม่มีอันตรายใดๆเกิดขึ้นกับท่านและคนของท่านด้วย”

คำพูดส่วนสุดท้ายคือคำลวง อาชารู้ นางอาจถูกนำไปแลกเปลี่ยน
ตัวประกัน ส่งลงเรือกลับหมู่เกาะเหล็ก สู่อ้อมแขนที่รักใคร่ของสามี พวกเขา
ลูกที่ลูกน้องของนางจะถูกไถ่ตัวด้วย เช่นเดียวกับทริส บอดลีย์ และคนอื่นๆ
อีกเล็กน้อยในคณะของนาง พวกที่มีญาติซึ่งมีเงินทองมากพอจะซื้อตัวพวกเขา
กลับคืน ส่วนพวกที่เหลือจะพบคมขวาน ห่วงแขวนคอ หรือไม่ก็ฉากกำแพง
แต่ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็มีสิทธิ์เลือก

อาชาปีนขึ้นไปบนต้นไม้เพื่อที่ทุกคนจะได้มองเห็นนาง “พวกหมาป่ากำลัง
แยกเขี้ยวบุกมาโจมตีเรา พวกมันจะมาถึงประตูของเราก่อนพระอาทิตย์ขึ้น
เราควรวินท์หอกกับขวานทิ้ง แล้วอ้อนวอนให้พวกนั้นไว้ชีวิตเราด้วย”

“ไม่” คาร์ลสาวน้อยซักตบของเขากออกมา “ไม่” ลอร์เรนหวานยาวพูดตาม “ไม่” รอล์ฟคนแคระตะโกนลั่น เขาเป็นชายตัวใหญ่เหมือนหมี สูงกว่าบรรดาลูกน้องทั้งหมดของนางหนึ่งช่วงคิระชะ “ไม่มีวัน” แล้วเสียงเขาของฮาเกนก็ดังขึ้นอีกครั้งจากที่สูง ก้องกังวานไปทั่วลานปราสาท

“อาสูสูสูสูสูสูสูสูสูสูสูสูสูสูสู” เขาดีกร้องต่ำติดกันยาว เป็นเสียงซึ่งทำให้เลือดแข็งตัว อาซาเริ่มเกลียดเสียงเขาคึกแล้ว ที่โอลด์วิค เขาทรกของอานางได้เป่าท่วงทำนองแห่งมรณะจนนางเก็บไปฝัน และตอนนี้ฮาเกนก็กำลังส่งเสียงที่อาจบ่งบอกถึงชั่วโงมสุดท้ายของนางบนโลกนี้ ถ้าข้าจะต้องตาย ข้าก็จะตายพร้อมขวานในมือและค้ำสาปแห่งบนิรมผีปาก

“ไปที่กำแพง” อาซา เกรย์จอย บอกลูกน้อง นางหันเห่ามุ่งหน้าไปยังหอคอยสังเกตการณ์ โดยมีทริส บอตลีย์ ตามหลังไปติดๆ

หอคอยสังเกตการณ์ไม่ใช่สิ่งก่อสร้างสูงที่สุดทางด้านนี้ของภูเขามันเหยียดสูงขึ้นไปยี่สิบฟุตเหนือเหล่าต้นสนพิทักษ์และสนทหารที่ใหญ่ที่สุดในผืนป่าโดยรอบ “นั่นไง นายเรือ” ครอบม์มบอกเมื่อนางไปถึงยอด อาซาเห็นแต่ต้นไม้และเงามืด เนินเขาที่มีแสงจันทร์สาดส่องและยอดเขามีหิมะปกคลุมไกลออกไป จากนั้นนางก็ตระหนักได้ว่าต้นไม้กำลังคืบคลานใกล้เข้ามา “โอโฮ” นางหัวเราะ “เพะภูเขาพวกนี้อากิ่งสนมาท่มเป็นผ้าคลุมไหลลึนะ” ต้นไม้ในป่ากำลังขยับเคลื่อน คืบคลานมายังปราสาทเหมือนกระแสน้ำสีเขียวที่ไหลมาช้าๆ นางนึกย้อนไปถึงนิทานที่นางเคยฟังสมัยยังเด็ก เกี่ยวกับเด็กๆ แห่งฟงไพร์ และการศึกของพวกนั้นกับปรัมบุรุษ เมื่อผู้ล่องรู้แห่งฟงไพร์เปลี่ยนต้นไม้ให้กลายเป็นนกรบ

“เรารู้กับคนมากขนาดนั้นไม่ได้หรอก” ทริส บอตลีย์ เอ่ยขึ้น

“เรารู้ได้มากเท่าที่จะมีมา ไ้อ์ลูกหมา” ครอบม์มยื่นกราน “ยิ่งมีมากเท่าไร เราก็จะยิ่งมีชื่อเสียงรุ่งโรจน์เท่านั้น ผู้คนจะขับล่านำถึงพวกเรา”

ใช่ แต่พวกเขาจะขับขานถึงความกล้าหาญของเจ้าหรือความโง่เขลาของข้ากันล่ะ ทะเลอยู่ห่างไปไกลทำโยชน์ การปักหลักต่อสู้อยู่หลังคูลึกและกำแพงไม้ของดีปวู้ดจะเป็นการดีกว่าหรือเปล่า กำแพงไม้ของดีปวู้ดแทบไม่ช่วยอะไรพวกโกลเวอร์เลยตอนที่ข้าบุกยึดปราสาท นางเตือนตนเอง แล้วทำไม่

มันถึงจะช่วยข้าได้ดีไปกว่านั้นแล้ว

“พอถึงพรุ่งนี้เราก็จะได้กินเลี้ยงใต้ทะเลแล้ว” ครอสมม์ลুবขวานราวกับ
ทรอไม่ไหว

ฮาเกนลดเขาลง “ถ้าเราตายทั้งๆที่ตื่นแห้ง แล้วเราจะหาทางไปยัง
ห้องพระโรงชุ่มน้ำของเทพจมน้ำได้อย่างไร”

“ผืนป่าที่มีลำธารสายเล็กๆเต็มไปหมด” ครอสมม์รับรองกับเขา “ทุกสาย
ไหลไปสู่แม่น้ำ และแม่น้ำทุกสายก็ไหลไปสู่ทะเล”

อาชายังไม่พร้อมที่จะตาย ไม่ใช่ที่นี่ ยกก่อน “ชายผู้มีชีวิตอยู่หาทะเล
ได้ง่ายกว่าชายที่ตายไปแล้ว ปล่อยให้พวกหมาป่ายึดป่าที่นำहतหุนี้ไปเถอะ
เราจะไปที่เรือกัน”

นางสงสัยว่าใครเป็นผู้บัญชาการศัตรูของนาง ถ้าเป็นข้าละก็ ข้าจะ
ยึดแนวชายหาดแล้วเผาเรือยาวของเราให้วอดไปเสียก่อนจะโจมตีดีปู้ด
แต่พวกหมาป่าจะพบว่าการทำเช่นนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่เลยถ้าไม่มีเรือยาวเป็นของ
ตัวเอง อาชาไม่เคยนำเรือขึ้นหาดจำนวนเกินกว่าครึ่งหนึ่งของที่มี อีกครึ่งหนึ่งนั้น
ลอยล้าปลอตกัยอยู่ในทะเล พร้อมคำสั่งให้ชักใบเรือขึ้นเพื่อเดินทางไปแหลม
มังกรทะเลหากชาวเหนือยึดชายหาดได้ “ฮาเกน จงเป่าเขาให้ผืนป่าสิ้นสะเทือน
ทริส สวมเกราะโซ่ถ้าสักหน่อยซิ ถึงเวลาที่เจ้าจะลองใช้ดาบแสนสวยของเจ้า
แล้ว” เมื่อนางเห็นว่าเขาหน้าซีดเพียงใด นางก็หยิกแก้มเขา “สาดเลือด
ให้กระจายไปบนดวงจันทร์กับข้าสิ แล้วข้าสัญญาว่าจะจูบเจ้าทุกครั้งที่เจ้าฆ่าเลย”

“ราชินีของข้า” ทริสตีเฟอ์พูด “เรามีกำแพงอยู่ที่นี่ แต่ถ้าเราไปถึง
ทะเลแล้วพบว่าพวกหมาป่ายึดเรือของเรา หรือขับไล่พวกมันไปแล้วละ...”

“...เราก็ตาย” นางจบประโยคให้อย่างเรงว่า “แต่อย่างน้อยเราก็จะตาย
ทั้งเท่าเป็ยก ชาวเกาะเหล็กสู้ได้ดีกว่าเมื่อมีน้ำทะเลสาดกระเซ็นใส่รูจมูก และ
มีเสียงคลื่นอยู่เบื้องหลัง”

ฮาเกนเป่าเขาสามครั้งสั้นๆติดต่อกัน อันเป็นสัญญาณที่จะส่งชาวเกาะ
เหล็กกลับไปเรือ จากเบื้องล่างมีเสียงตะโกนโหวกเหวก เสียงหอกและดาบ
กระทบกัน เสียงม้าร้องแหลม มีม้าน้อยเกินไป คนซึกก็น้อยเกินไป อาชามุ่งหน้า
ไปยังบันได ในลานปราสาท นางพบคาร์ลสาวน้อยกำลังรอนางอยู่พร้อมนางม้า

สี่เกลาลัด หมวกเกราะศึก และขวานซัดของนาง ชาวเกาะเหล็กกำลังนำม้า
ออกจากโรงม้าของกัลบาร์ต โกลเวอร์

“เสากระหุ่ง!” เสียงหนึ่งตะโกนลงมาจากกำแพง “พวกมันมีเสากระหุ่ง
มาด้วย!”

“ประตูไหน” อาชาถามขณะขึ้นขี่ม้า

“ทางเหนือ!” จากนอกกำแพงไม้ที่มีมอสส์ปกคลุมของตีปู้ด จู๊ก็ก็มี
เสียงแตรดังขึ้น

แตรรี พวกหมาป่าใช้แตรด้วยรี ผิดไปแล้วแน่ๆ แต่อาชาไม่มีเวลาคิด
“เปิดประตูด้านทิศใต้” นางออกคำสั่ง ขณะเดียวกับที่ประตูทิศเหนือสั่นสะเทือน
ด้วยแรงกระแทกของเสากระหุ่ง นางดึงขวานซัดด้ามสั้นออกจากเข็มขัดพาดไหล่
“โมงยามแห่งนกฮูกหนีจากไปแล้ว พี่น้องของข้า บัดนี้คือโมงยามแห่งหอก
ดาบ และขวาน จัดกระบวนแถว เราจะกลับบ้านกัน”

เสียงร้องคำรามว่า “บ้าน!” และ “อาชา!” ดังออกมาจากลำคอนับร้อย
ทริส บอตลีย์ คอหม่าหนุ่มตัวสูงขนต่างมาอยู่ข้างๆ นาง ในลานปราสาทคนของ
นางขยับใกล้เข้าหากัน และยกโล่กับหอกขึ้นมา คาร์ลสาวน้อยซึ่งขี่ม้าไม่แข็ง
ไปประจำตำแหน่งอยู่ระหว่างกริมทังก์กับลอร์เรนขวานยาว ขณะที่สาเกนตะกาย
ลงบันไดหอคอยสังเกตการณ์ ลูกธนูของหมาป่าตัวหนึ่งก็ปักเข้าที่ช่องท้องและ
ทำให้เขาล้มคะมำหัวที่มลงพื้น ลูกสาวของเขาวิ่งไปหาพาลงกรีตร้องลั่น “ไปพา
นางมา” อาชาสั่ง นี่ไม่ใช่เวลาจะร้องไห้เศร้าโศก รอล์ฟคนแคระจุดเด็กสาว
ขึ้นบนหลังม้าของเขา ผมสีแดงของนางปลิวสยาย อาชาได้ยินเสียงประตู
ทางทิศเหนือส่งเสียงครางขณะที่เสากระหุ่งพุ่งกระแทกใส่อีกครึ่ง เราอาจต้องสู้
กับพวกนั้นเพื่อตัดฝ่าทางออกไป นางนึก ขณะที่ประตูทิศใต้เปิดผลัะออกกว้าง
ตรงหน้า ทางโล่งสะดวก แต่อีกนานแค่ไหนล่ะ

“ไปได้!” อาชากระแทกส้นเท้ากับสีข้างม้า

ทั้งคนและม้ากำลังวิ่งเหยาะๆ ตอนที่พวกนางไปถึงต้นไม้อีกฟากของ
ทุ่งหญ้าเฉอะแฉะ ที่ซึ่งต้นข้าวสาธิตดูหนาวที่เฟื่องอกและตายไปกำลังเนาอยู่
ใต้แสงจันทร์ อาชาคุมให้ชายบนหลังม้าเป็นกองระวางหลัง เพื่อคอยต้อนให้
พวกที่วิ่งท้ายอยู่เคลื่อนไป และดูไม่ให้มีใครถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ต้นสนทหาร

สูงใหญ่และดันโอดิโอบราวนหึงงอห้อมล้อมบีบอัดรอบตัวพวกนาง ดีปวู้ดได้รับการตั้งชื่ออย่างเหมาะสมเจาะลึก พวกต้นไม้ทั้งใหญ่โตและดำทะมึน ดูชุ่มฉ่ำวิญอย่างบอกไม่ถูก กิ่งก้านของมันร้อยกระหวัดรัดเกี่ยวกัน และส่งเสียงเอี้ยดอ๊าดทุกครั้งที่ย่ำลมพัดมา ส่วนกิ่งที่อยู่สูงก็เกาข่วนผิวดวงจันทร์ ยิ่งเราไปให้พ้นจากที่นี้เร็วเท่าไร ข้าก็จะมียิ่งชอบใจมากขึ้นเท่านั้น อาชานิก ต้นไม้เกลียดชังพวกเราทั้งหมด เกลียดลี้กลึงไปถึงหัวใจทำด้วยไม้ของพวกมันเลย

พวกนางมุ่งหน้าต่อไปทางใต้และตะวันตกเฉียงใต้ จนกระทั่งหอคอยไม้แห่งดีปวู้ดมอดดับสลายตาไป และเสียงแตรก็ถูกผืนป่ากลืนหาย พวกหมาป่ายึดปราสาทของพวกมันคืนได้แล้ว นางคิด บางทีมันอาจจะยินดีปล่อยเราไปก็ได้

ทริส บอดลีย์ ซีม้าเหาะๆ มาอยู่ข้างนาง “เราไปผิดทางแล้ว” เขาบอกแล้วซีไปยังดวงจันทร์ขณะที่มันโผล่ทะเลกึ่งไม้ครีမ်เหนือคิระชะ “เราต้องเลี้ยวไปทางเหนือ ไปหาเรือ”

“ตะวันตกก่อน” อาชานิกราน “ไปทางตะวันตกจนกว่าพระอาทิตย์จะขึ้น จากนั้นค่อยไปทางเหนือ” นางหันไปหารอลฟ์คนแคะกับร็อกกอนเคราสนิมนักขี่ที่เก่งที่สุดของนาง “ออกไปสอดแนมล่วงหน้าดูให้แน่ใจว่าทางโล่งสะดวก ข้าไม่อยากเจอเรื่องไม่คาดฝันตอนที่เราไปถึงชายฝั่ง ถ้าเจ้าเจอพวกหมาป่าเข้าก็จงซีม้ากลับมาแจ้งข้า”

“แน่นอน” ร็อกกอนให้สัญญาผ่านเคราแดงดอกหนางของเขา

หลังจากพลสอดแนมหายลับไปในดงไม้ ชาวเกาะเหล็กที่เหล็กก็เดินทางต่อแต่เป็นไปอย่างเชื่องช้า ต้นไม้ซุกซ่อนดวงจันทร์และดวงดาวจากสายตาพวกนาง และพื้นป่าใต้เท้าก็ดำทะมึนและอันตรายไม่น่าไว้ใจ ก่อนที่พวกนางจะไปได้ไกลครึ่งไมล์ นางม้าของแควนตันลูกพี่ลูกน้องของนางก็เซคะมาตกหลุมจนขาหน้าหัก แควนตันจำต้องปาดคอมันเพื่อให้มันหยุดร้องโหยหวน “เราน่าจะทำคบบไฟ” ทริสรบเร้า

“ไฟจะนำพวกชาวเหนือมาโจมตีเรา” อาชาสบถออกมาเบาๆ พลางสงสัยว่านางทำพลาดหรือไม่ที่ออกจากปราสาทมา ไม่หรอก หากเราอยู่สู้ เราจะตายกันหมดแล้วตอนนี้ แต่การมั่งมั่งมั่งมาหาฝ่าความมืดก็ไร้ประโยชน์เช่นกัน

พวกมันไม่จจะฆ่าพวกเราหมดถ้ามันทำได้ละก็ นางถอดหมวกเกราะออกแล้ว
เสยผมชุ่มเหงื่อให้พันโบหน้า “อีกสองสามชั่วโมงพระอาทิตย์ก็จะขึ้นแล้ว เรา
จะหยุดพักกันที่นี่จนกว่าฟ้าจะสว่าง”

ปรากฏว่าการหยุดเดินนั้นเป็นเรื่องง่าย แต่การพักผ่อนกลับเป็นเรื่องยาก
ไม่มีใครนอนหลับ ไม่แม้แต่เดลดาบหรือ ฟีพายที่ขึ้นชื่อว่าชอบบงีบหลับระหว่าง
การเที่ยวเรือ บางคนส่งธงหนึ่งใส่เหล่าแอมป์เปิ้ลของกัลบาร์ต โกลเวอร์ เวียนกันไป
เพื่อแบ่งกันดื่ม พวกที่เอาอาหารมาก็แบ่งให้พวกที่ไม่ได้เอามา ส่วนชายขี้มำ
ก็ให้อาหารและน้ำแก้ม้าของตน เควนตัน เกรย์จอย ลูกพี่ลูกน้องของนาง
ส่งชายสามรายขึ้นไปบนต้นไม้ เพื่อเฝ้าสังเกตว่ามีแสงคบไฟใดๆ ในป่าหรือไม่
คร่อมมีล็บขวานของตน ส่วนคาร์ลสาวน้อยก็ลึบดาด พวกม้าเล็มหญ้าและ
วัชพืชไร้ชีวิตแห่งกรอบสีน้ำตาล ลูกสาวผมแดงของฮาเกนคว้ามือของทริส
บอตลีย์ เพื่อดึงเขาเข้าไปในดงไม้ เมื่อเขาปฏิเสธ นางก็เข้าไปกับฮาร์ลทกนิ้วเท้า
แทน

ถ้าข้าทำแบบนี้ได้บ้างก็ดี การทอดกายไปในอ้อมแขนของคาร์ลเป็น
ครั้งสุดท้ายคงจะหอมหวานมิใช่น้อย อาชารัฐสีสังหารณ์ไม่ดีขึ้นมาในช่องท้อง
นางจะได้สัมผัสผัดดาฟ้า ลมดำไต้ฝ่าเท้าอีกครั้งใหม่ และถ้าได้ นางจะเล่นเรือ
ไปทีใด หมู่เกาะปิดตายสำหรับข้าแล้ว นอกจากว่าข้าตั้งใจจะคุกเขา อ้าหา
และทนเผชิญอ้อมกอดของเอริค ไอร์ฮอนเมเกอร์ แล้วก็ไม่น่ามีเมืองท่าใด
ในเวสเทอร์อสที่จะต้อนรับบุตรสาวของคราเคนด้วย นางอาจเปลี่ยนเรือเป็น
เรือค้าขายก็ได้อย่างที่ทริสตูเหมือนจะต้องการ หรือไม่ก็เดินทางไปยังสเตปโตนส์
แล้วเข้าร่วมกับพวกโจรสลัดที่นั่น หรือไม่ก็...

“ข้าส่งชิ้นส่วนของเจ้าชายมาให้พวกเจ้าแต่ละคน” นางพิมพ์

คาร์ลนั้นก็ยิ้ม “ข้าอยากได้ชิ้นส่วนของท่านมากกว่า” เขากระชิบ “ส่วนที่
หอมหวานที่...”

มีบางอย่างลอยละลิวมาจากพุ่มไม้ แล้วตกลงพร้อมเสียง ตูบเบาๆ
ท่ามกลางกลุ่มของนาง แล้วก็กระเด็นกระดอนไป มันมีรูปร่างกลมดำและ
เปียกชุ่ม พร้อมเรือนผมยาวที่สะบัดไปมาขณะกลิ้ง เมื่อมันหยุดนิ่งท่ามกลาง
รากต้นไม้โอ๊ก กริมทังก็ก็เอ่ยขึ้น “รอล์ฟคนแคระไม่สูงเท่าที่เคยแล้ว” เมื่อถึง

ตอนนั้น คนของนางครึ่งหนึ่งก็ลุกขึ้นยืน พลางเอื้อมมือคว้าโล่ หอก และขวาน พวกมันไม่ได้จุดคบไฟด้วยเหมือนกัน อาขามีเวลาพอจะคิด แล้วพวกมันก็รู้จักรูฝึนป่านี่ดีกว่าที่เราจะรู้ได้ จากนั้นต้นไม้ก็ระเบิดออกรอบพวกนาง และชายชาวเหนือหลังไหลเข้ามาพร้อมกับส่งเสียงถอน หมาป่า นางนึก พวกมันนอนอย่างกับหมาป่าเวรตะไลเลย เสียงโห่ร้องทำศึกของชาวเหนือ ชาวเกาะเหล็กของนางแผดเสียงกลับไปใส่พวกมัน แล้วการต่อสู้ก็เริ่มขึ้น

ไม่มีนักขับล่านำคนใดจะแต่งบทล่านำถึงการสู้รบนี้ ไม่มีเมสเตอร์คนใดจะเขียนบันทึกเรื่องราวลงไป ในหนังสืออันเป็นที่รักสักเล่มของนักอ่าน ไม่มีธงโคโบกสะบัด ไม่มีเขาคีร็องครวญ ไม่มีลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่เรียกคนของตนที่อยู่รอบตัวให้ฟังคำสั่งสุดท้ายที่ดังกังวาน พวกนางต่อสู้ในความมืดสลัวก่อนรุ่งสาง เงาน้ำกับเงาน้ำ สะดุดคะมาเหนือรากไม้และก้อนหิน โคลนและใบไม้เฝ้าอยู่ใต้ฝ่าเท้า ชาวเกาะเหล็กสวมชุดเกราะโซ่ถักและเกราะหนังเปื้อนคราบเกลือ ขณะที่ชาวเหนือสวมชุดขนเฟอร์และหนังดิบและกิงสน ดวงจันทร์และดวงดาวมองลงมาดูการต่อสู้ของพวกเขา แสงซีด ๆ ของมันฉายทะเลลงลงมาผ่านกิ่งไม้แห้งโกร่นที่พันเกี่ยวกันยุ่งอยู่เหนือศีรษะ

ชายคนแรกที่พุ่งเข้าหาอาซา เกรย์จอย ตายแทบเท้านางโดยมีขวานขัดของนางเสียบตรงหว่างตา นั่นทำให้นางมีเวลาหายใจมาจากพอจะสอดโล่กับท่อนแขน “มหาข้า!” นางตะโกน แต่นางกำลังเรียกคนของตัวเองหรือศัตรู แม้แต่อาซาเองก็บอกอย่างแน่ใจไม่ได้ ชายชาวเหนือคนหนึ่งพร้อมขวานยื่นคำตระหนักร่างอยู่ตรงหน้านาง กวัดแกว่งขวานด้วยสองมือขณะร้องคำรามอย่างโกรธจัด ไม่เป็นภาษา อาซายกโล่ขึ้นป้องกันการฟาดฟันของมัน จากนั้นก็ดันตัวเข้าไปใกล้ เพื่อควักโล่ของมันด้วยกริช มันร้องคำรามด้วยเสียงที่ต่างออกไปขณะล้มลง นางหมุนตัวขวับและพบหมาป่าอีกตัวอยู่ข้างหลัง และฟันหน้าผากของมันตรงใต้หมวกเกราะ ส่วนมันก็เหินไต่อกนาง แต่ชุดเกราะโซ่ถักทำให้มันแหลกไป นางจึงแหงปลายกริชลึกเข้าไปในลำคอของมันและปล่อยให้มันนอนจมกองเลือดตัวเอง มือหนึ่งเอื้อมมาขยู่ผนาง แต่เนื่องจากนางไว้ผมสั้น มันจึงจับไม่อยู่มือพอจะกระชากหัวนางให้หายไป อาซากระเท็บสั้นรองเท้าบูตใส่กลางเท้าของมัน แล้วสะบัดตัวหลุดเป็นอิสระขณะที่มันแหกปากร้องอย่างเจ็บปวด

กว่านางจะหันหน้ากลับไป ชายผู้นั้นก็ล้มลงและกำลังสิ้นใจ โดยยังกำมของนางไว้เต็มมือ คาร์ลยื่นค้ำร่างของมัน ดาบยาวของเขามีเลือดหยด แสงจันทร์ราววับอยู่ในดวงตา

กริมทังก์กำลังนับจำนวนชาวเหนือขณะที่ผ่านไป โดยร้องออกมาว่า “สี่” ขณะที่คนหนึ่งล้มลงไปแล้ว อึดใจหนึ่งหลังจากนั้น “ห้า” พวกมันร้องแหลมตะถืด ตาเหลือกขึ้นด้วยความหวาดกลัว และเป็นบ้าไปเพราะการฆ่าฟันและเลือด... มาทุกตัววันแต่มาหนุ่มตัวโตสีต่างของทริส บอตลีย์ ทริสนั่งอยู่บนอานแล้วมาของเขาก็ดูสองขาหน้าขึ้นและหมุนตัวไปมาขณะที่เขาฟาดดาบไปทั่ว ชั่วอาจจะติดหนึ่จับเขาสักทีหรือสามทีก่อนที่คืนนี้จะสิ้นสุดลงกระมัง อาซานึก

“เจ็ด” กริมทังก์ตะโกน แต่ลอร์ดเรนชวานยาวที่อยู่ข้างเขากลับล้มแผ่หลาขาข้างหนึ่งบิดงออยู่ใต้ลำตัว ในขณะที่เงามืดยังโหมเข้ามาเรื่อยๆ เสียงตะโกนดังมาพร้อมกับเสียงสวบสาบ เรากำลังสู้กับพุ่มไม้ อาซานึกขณะสังหารชายคนหนึ่งที่มีใบไม้อยู่บนตัวมากกว่าต้นไม้ใดๆ โดยรอบเสียอีก นั่นทำให้นางหัวเราะออกมา เสียงหัวเราะดังให้หมาป่าเข้ามาหามากขึ้น และนางก็ฆ่าพวกมันด้วยเช่นกัน พลังนี้ก่สงสัยว่านางควรเริ่มนับจำนวนของตัวเองบ้างหรือไม่ ชั่วเป็นหญิงที่แต่งงานแล้ว และนี่ก็คือลูกน้อยสุดคนหนึ่งของข้า นางแทงกริชใส่แผ่นอกของชาวเหนือคนหนึ่ง ทะลุผ่านขนเฟอร์ ผ้าขนสัตว์ และเสื้อเกราะหนัง เคียวลงไป ใบหน้าของมันอยู่ใกล้นางเสียจนนางได้กลิ่นลมหายใจเหม็นเปรี้ยวของมัน มือของมันกุมลำคอของนางไว้ อาซารู้สึกถึงเหล็กที่ครูดกับกระดูกขณะที่ปลายกริชของนางเลื่อนไถลผ่านซี่โครงไป แล้วชายคนนั้นก็ตัวสั่นกระตุกสิ้นใจ เมื่อนางปล่อยมือจากมัน นางก็อ่อนแรงเสียจนเกือบล้มทับ

หลังจากนั้น นางก็ยืนหลังชนหลังกับคาร์ล พลังฟังเสียงคำรามฮึดฮัดและเสียงสบถสาบานที่ตั้งอยู่รอบกาย รวมทั้งเสียงของเหล่าชายผู้กล้าหาญที่คลานฝ่าไปในเงามืดและร้องให้หาแม่ พุ่มไม้หนึ่งพุ่งเข้าใส่นางพร้อมหอกที่ยาวพอจะแทงทะลุท้องของนางและหลังของคาร์ลด้วย ซึ่งจะตรึงร่างของทั้งสองไว้ด้วยกันขณะตาย ก็ดีกว่าตายเพียงลำพังละ นางคิด แต่แควนตันลูกพี่ลูกน้องของนางฆ่ามือหอกผู้นั้นก่อนที่มันจะมาถึงตัวนางได้ หนึ่งอึดใจหลังจากนั้น พุ่มไม้อีกพุ่มก็ฆ่าแควนตันลง โดยการฟาดขวานเฉาะฐานกะโหลกของเขา

ด้านหลังนาง กริมทังก์ตะโกนออกมา “แก้ว! ตายเสียเถอะพวกเจ้าทั้งหมด!” ลูกสาวของฮาเกนร่างเปลือยเปล่าพุ่งพรวดออกมาจากใต้ต้นไม้ โดยมีหมาป่าสองตัวไล่กวดตามติด อาซากระซอกขวานซัดหลุดออกมา แล้วส่งมันลอยลิวหมุนควงไปจัดการคนหนึ่งในนั้นที่ข้างหลัง เมื่อมันล้มลง ลูกสาวของฮาเกนก็คะมำลงคุกเข่า แล้วคว่ำดาบของมันมาแทงชายคนที่สอง จากนั้นก็ลุกขึ้นอีกครั้ง ตัวเปื้อนเประอะด้วยเลือดและโคลน ผมยวสีแดงของนางหลุดล้วย แล้วนางก็กระโจนเข้าสู่การต่อสู้อีกครั้ง

ที่ใดสักแห่งท่ามกลางกระแสการต่อสู้ อาซาได้สูญเสียคาร์ล สูญเสียทริส สูญเสียพวกเขาทั้งหมดไปสิ้น กริชของนางก็หายไปเช่นกัน รวมทั้งขวานซัดทุกเล่มด้วย แต่นางกลับมีดาบในมือแทน มันเป็นดาบสั้นที่มีใบดาบหนากว้างเกือบจะเหมือนมีดใหญ่ของพ่อค้าเนื้อ แม้จะเอาชีวิตนาง นางก็บอกไม่ได้ว่าได้มันมาจากไหน แขนของนางปวดระบม ปากมีรสเลือด ขาสั่นระริก ขณะที่ลำแสงจางๆแห่งรุ่งอรุณกำลังส่องเฉียงผ่านต้นไม้ลงมา *มันนานขนาดนี้เชียวีรี เราสู้มานานแค่ไหนแล้วนะ*

ศัตรูคนสุดท้ายของนางคือชาวเหนือถือขวาน มันเป็นชายร่างใหญ่ คีระชะลำนไว้เครา สวมเสื้อเกราะตัวยาวทำจากเศษโซ่ถักขึ้นสนิมปะต่อกัน ซึ่งหมายความว่าได้เพียงว่ามันคือตัวหัวหน้าหรือไม่กี่ตัวแทนต่อสู้ มันไม่พอใจที่พบว่าตัวเองกำลังต่อสู้กับผู้หญิง “อีจิม!” มันคำรามลั่นทุกครั้งที่ฟาดขวานใส่ น้ำลายกระเด็นเปียกแก้มนาง “อีจิม! อีจิม!”

อาซาอยากตะโกนกลับใส่มัน แต่ลำคอก็กึ่งผากเสียจนทำได้แค่ส่งเสียงฮึมฮัมออกมา ขวานของมันทำให้ไหล่ของนางลั่นสะท้าน ไม้แตกร้าวเมื่อถูกขวานฟาดลงใส่ เมื่อมันกระซอกกลับ เศษไม้ยาวซิดก็ฉีกหลุดออกไปด้วย อีกไม่นานนางก็จะมีแต่เศษไม้และเศษห้อยอยู่บนท่อนแขน นางถอยห่างออกมาแล้วสลัดโล่พังๆทิ้ง จากนั้นก็ถอยหนีอีก และกระโดดไปทางซ้าย ทางขวา แล้วก็ทางซ้ายอีกครั้งเพื่อหลบขวานที่ฟาดลงมา

แล้วจากนั้นหลังของนางก็กระแทกอย่างแรงกับต้นไม้ต้นหนึ่ง แล้วนางก็กระโดดหลบไม่ได้อีกต่อไป เจ้าหมาป่ายกขวานขึ้นเหนือคีระชะเพื่อเฉาะหัวของนางเป็นสองซีก อาซาพยายามไถลตัวไปทางขวา แต่เข้าไปเกี่ยวเข้ากับ

รากไม้ซึ่งยึดนางไว้กับที่ นางเอี้ยวตัวและเสียหลักล้มลง แล้วหัวขวานก็กระแทก
บดกับขมับของนาง พร้อมด้วยเสียงแผดร้องของเหล็กปะทะเหล็ก โลกเปลี่ยนเป็น
สีแดงแล้วก็ดำ แล้วกลับมาแดงอีกครั้ง ความเจ็บปวดเล่นแปรบปลายขึ้นมา
ตามท่อนขาราวสายฟ้า ไกลออกไปนางได้ยินเสียงชาวเหนือผู้นั้นพูดขึ้น “อีจิม
เวรเอ๊ย” ขณะที่มันยกขวานขึ้นเพื่อฟันนางให้ดับสิ้นไป

เสียงแตรดังขึ้น

ผิดแล้ว นางนี่ ในห้องพระโรงชുമ่น้ำของเทพจมน้ำไม่มีแตรสักหน่อย
เบื่องี้ไตคี่น พวกเงือกสรรเสริญลอร์ดของตนด้วยการเป่าหอยต่างหาก

นางฝันถึงหัวใจสีแดงลุกไหม้ และกวางหนุมสีดำในป่าสีทองซึ่งมีเปลวไฟ
พุ่งเป็นสายออกมาจากเขาของมัน